

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 31.5.2023
COM(2023) 280 final

2023/0169 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

**om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av åtgärder samt
samarbete i frågor som rör skydd för vuxna**

{SEC(2023) 208 final} - {SWD(2023) 154 final} - {SWD(2023) 155 final} -
{SWD(2023) 156 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

EU strävar efter att skapa, bevara och utveckla ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, där fri rörlighet för personer, tillgång till rättslig prövning och full respekt för de grundläggande rättigheterna säkerställs.

Antalet vuxna som på grund av nedsatt eller bristande personlig förmåga inte är i stånd att försvara sina intressen (*vuxna*) i EU ökar ständigt. Orsaken är en åldrande befolkning och de åldersrelaterade sjukdomar som därav följer samt det ökande antalet personer med funktionsnedsättning. Dessa personer kan, beroende på den nationella lagstiftningen i den medlemsstat där de är bosatta, omfattas av en skyddsåtgärd som beslutats av en domstol eller en administrativ myndighet, eller få hjälp av en tredje part som de i förväg har utsett (genom *företrädarbefogenheter*) att ta tillvara deras intressen.

Detta växande antal vuxna som behöver hjälp med att fatta beslut leder, i kombination med människors ökade rörlighet i EU, till att vuxna ställs inför ett antal problem i gränsöverskridande situationer. Vuxna kan till exempel behöva förvalta sina tillgångar eller fastigheter i ett annat land, få akut eller planerad sjukvård utomlands eller flytta till ett annat land av olika skäl. Det finns ingen statistik över hur många vuxna som omfattas av en rättslig eller administrativ myndighets skyddsåtgärd i gränsöverskridande situationer i EU men de beräknas vara mellan 145 000 och 780 000¹.

I dessa gränsöverskridande situationer ställs vuxna inför komplexa och ibland motstridiga internationella privaträttsliga regler i medlemsstaterna. I dessa regler fastställs vilken domstol eller annan myndighet som är behörig att vidta skyddsåtgärder (*myndigheten*) och som har jurisdiktion, vilken lag som är tillämplig på den vuxnes fall och hur ett beslut som fattats eller företrädarbefogenheter som upprättats utomlands ska erkännas eller verkställas. Detta leder till betydande rättslig osäkerhet för vuxna, deras familjer och deras företrädare när det gäller vilka regler som kommer att gälla i just deras fall och vilka förfaranden de måste följa och formaliteter som de måste fullgöra. För att säkerställa att skyddet fortsätter att omfatta dem i andra länder och att de kan åtnjuta sina rättigheter utomlands måste de ofta gå igenom långa och kostsamma förfaranden. I vissa fall erkänns ändå inte det skydd som de omfattas av och de befogenheter som getts deras företrädare, vare sig av utländska domstolar eller av icke-rättsliga aktörer såsom banker, sjukvårdspersonal eller fastighetsmäklare.

Inom ramen för Haagkonferensen för internationell privaträtt antogs konventionen av den 13 januari 2000 om internationellt skydd för vuxna (*2000 års Haagkonvention*), som omfattar några av dessa svårigheter. Konventionen innehåller en omfattande uppsättning regler om internationell behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av skyddsåtgärder samt bestämmelser om företrädarbefogenheter. Den innehåller också mekanismer för samarbete mellan myndigheter och centralmyndigheter i de länder som har ratificerat konventionen (*fördragsslutande parter*). Det råder enighet om att denna konvention är ett effektivt internationellt privaträttsligt instrument som uppfyller sina ändamål på global nivå.

Att medlemsstaterna och andra stater ratificerar 2000 års Haagkonvention är avgörande för att konventionen ska fungera effektivt. För närvarande är dock endast tolv medlemsstater parter i den konventionen.

¹ Dessa siffror bygger på Eurostats demografiska uppgifter från 2020 om EU-befolkningens rörlighet och uppskattningar och/eller uppgifter om antalet vuxna som omfattas av en skyddsåtgärd i medlemsstaterna. För närmare uppgifter, se den konsekvensbedömning som åtföljer förslaget.

Ett långsiktigt mål för EU är att samtliga medlemsstater ratificerar 2000 års Haagkonvention (eller ansluter sig till den). Sedan 2008 är 2000 års Haagkonvention uttryckligen godkänd av Europeiska unionens råd, Europaparlamentet och Europeiska kommissionen. Europaparlamentet har aktivt stött inte bara alla medlemsstaters ratificering av konventionen utan också ett eventuellt lagstiftningsinitiativ från EU:s sida på området skydd för vuxna för att komplettera konventionen.

På EU-nivå har mer än 20 EU-förordningar antagits för att harmonisera de internationella privaträttsliga reglerna, vilket har lett till att hindren för rättsligt samarbete mellan medlemsstaterna har blivit mycket färre med utgångspunkt i principen om ömsesidigt förtroende. Det finns dock inget instrument för rättsligt samarbete mellan medlemsstaterna när det gäller skydd för vuxna.

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

Detta förslag ingår i ett paket som också innehåller ett förslag från kommissionen till ett rådsbeslut om bemyndigande för 14 medlemsstater som inte är fördragsslutande parter i konventionen att, i Europeiska unionens intresse, bli parter i 2000 års Haagkonvention.

Härigenom kommer gemensamma internationella privaträttsliga regler att fastställas i EU, som ska tillämpas av medlemsstaternas myndigheter tillsammans med länder utanför EU som är parter i konventionen. Detta kommer att främja vuxnas rättigheter utanför EU:s gränser.

När det gäller förbindelserna mellan medlemsstaterna inkorporerar detta förslag till förordning reglerna i 2000 års Haagkonvention om behörighet och tillämplig lag genom en direkt hänvisning till motsvarande bestämmelser i konventionen. På andra områden utgår förslaget till förordning från konventionen för att ytterligare förenkla dess regler och förbättra effektiviteten i samarbetet mellan medlemsstaterna. Genom förordningen införs också digitaliserade verktyg och ett europeiskt företrädarintyg, vilket innebär ytterligare förenklingar och ett bättre samarbete i EU.

Den föreslagna förordningens mervärde är således en förenkling och modernisering av konventionens regler anpassade till omständigheterna i EU och ett stärkt samarbete mellan medlemsstaterna när det gäller skydd för vuxna. Syftet med konventionens regler är förvisso att de ska tillämpas globalt av länder med olika rättssystem i allmänhet och olika skydd för vuxna i synnerhet, men genom förordningen skulle det bli möjligt att fastställa mer enhetliga regler och ett närmare samarbete baserat på principen om ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna och på erfarenheterna från att harmonisera andra områden av gränsöverskridande civilrätt i EU.

Den föreslagna förordningen skulle därför gälla mellan medlemsstaterna, medan 2000 års Haagkonvention skulle vara tillämplig i förbindelserna med tredjeländer som är fördragsslutande parter i konventionen. Vuxna i EU kan ha band till både EU-länder och länder utanför EU (om de t.ex. äger fastigheter eller har personliga band där). En enhetlig internationell privaträttslig ram som är tillämplig på skydd för vuxna både i EU och i länder utanför EU som är parter i konventionen är därför avgörande för att säkerställa skydd för vuxna i internationella situationer.

Förslagen till en förordning och ett rådsbeslut kompletterar varandra och läggs därför fram tillsammans.

- **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

EU och dess medlemsstater är parter i FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning (*konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning*),

som sedan den antogs 2006 är den internationella hörnstenen när det gäller rättigheter för personer med funktionsnedsättning.

Överensstämmelsen och det positiva samspelet mellan reglerna i 2000 års Haagkonvention och de rättigheter som fastställs i konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning har erkänts vid flera tillfällen. Detta konstaterades till exempel i en rättslig studie som beställts av FN:s särskilda rapportör om rättigheter för personer med funktionsnedsättning² och i det gemensamma uttalandet som den särskilda rapportören för rättigheter för personer med funktionsnedsättning och den oberoende experten om äldre personers åtnjutande av alla mänskliga rättigheter gjorde i samband med studien där man kom fram till att 2000 års Haagkonventionen lämnar tillräckligt utrymme för tolkning och praktiska förbättringar och att den kan utvecklas för att återspegla en modernisering av nationell lagstiftning.

I mars 2021 antog kommissionen dessutom strategin för rättigheter för personer med funktionsnedsättning 2021–2030. Med denna strategi vill kommissionen förbättra livssituationen för personer med funktionsnedsättning i Europa och resten av världen. Strategin tar särskilt upp frågan om bättre tillgång till rättslig prövning, rättsligt skydd, frihet och säkerhet för personer med funktionsnedsättning. Genomförandet av 2000 års Haagkonvention i enlighet med konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning är ett av strategins mål. I detta syfte genomfördes en rättslig studie 2021 där man drog slutsatsen att ett EU-initiativ om gränsöverskridande skydd för vuxna skulle ta tillvara rättigheterna för personer med funktionsnedsättning som behöver stöd för att försvara sina intressen. I den rättsliga studien drogs slutsatsen att en EU-förordning som förbättrar och förenklar det rättsliga samarbetet i EU, tillsammans med ratificeringen av 2000 års Haagkonvention, avsevärt skulle förbättra vuxnas rättigheter.

Detta förslag är ett viktigt framsteg när det gäller respekten för den rätt till oberoende som fastställs i konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning, eftersom det avsevärt kommer att underlätta rörligheten för de företrädarbefogenheter som i förväg beviljats av en vuxen för en tidpunkt i framtiden då denne inte kommer att kunna försvara sina egna intressen. I detta förslag föreskrivs särskilt att officiella handlingar godkänns för att deras bevisvärde i EU snabbt ska erkännas och att ett europeiskt företrädarintyg skapas, så att företrädare enkelt kan bevisa arten och omfattningen av sina befogenheter över gränserna.

Slutligen bygger detta förslag också på kommissionens tidigare initiativ om digitalisering av det rättsliga samarbetet. I sitt meddelande av den 2 december 2020 åtog sig kommissionen att göra digitala kanaler till standardalternativet i EU:s gränsöverskridande samarbete. Den 1 december 2021 lade kommissionen fram ett förslag om digitalisering av det rättsliga samarbetet. Syftet var att fullständigt digitalisera de befintliga lagstiftningsinstrumenten på det civilrättsliga och det straffrättsliga området. För att digitalisera arbetet när det gäller skydd för vuxna bygger detta förslag till förordning på digitaliseringsförslaget.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

Den rättsliga grunden för EU:s behörighet på området för rättsligt samarbete på privaträttsens område är artikel 81.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (*EUF-fördraget*), som därför är den rättsliga grunden för detta förslag till förordning.

² Studie om överensstämmelsen mellan 2000 års Haagkonvention och 2007 års FN-konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning.

Däremot är artikel 81.3 i EUF-fördraget, som rör familjerätt som har gränsöverskridande följder, inte tillämplig eftersom gränsöverskridande skydd för vuxna inte är en familjerättslig fråga.

Begreppet familjerätt i den mening som avses i artikel 81.3 EUF-fördraget ska ges en självständig tolkning oberoende av den definition som föreskrivs i medlemsstaternas nationella lagstiftning. Hittills har unionslagstiftaren tolkat begreppet relativt strikt och begränsat det till de bestämmelser som reglerar familjeförhållanden, såsom äktenskapsmål, föräldraansvar eller underhållsskyldighet. Förordning (EU) nr 650/2012 om arvsfrågor³ ansågs t.ex. inte röra familjerättsliga frågor och antogs på grundval av artikel 81.2 i EUF-fördraget.

Det är inte ovanligt att vuxna får hjälp av familjemedlemmar att försvara sina intressen. I vissa medlemsstater tillskrivs enligt lag maken/makan eller familjemedlemmar det rättsliga skyddet för sårbara vuxna. Om den vuxne har en familj är den emellertid endast en av de aspekter som ska beaktas för att säkerställa skyddet. Familjemedlemmarnas engagemang är inte nödvändigt och heller inte en aspekt som regleras av internationell privaträtt. Den avgörande frågan när det gäller skydd för vuxna är i stället det stöd som ges och värnande om den vuxnes rätt till värdighet, individuellt självbestämmande, icke-diskriminering och inkludering i samhället, oavsett familjeband.

Slutligen bör det noteras att varken detta förslag eller 2000 års Haagkonvention innehåller någon hänvisning till familjeförhållanden (såsom ”förälder”, ”barn” eller ”make/maka”), i motsats till förordningarna om familjerättsliga frågor.

- **Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)**

Det politiska målet att ha effektiva och harmoniserade internationella privaträttsliga regler som gäller för alla medlemsstater i gränsöverskridande fall av skydd för vuxna kan bättre uppnås genom ett EU-initiativ.

De nuvarande problem som vuxna stöter på i gränsöverskridande situationer har en inneboende EU-dimension eftersom de är av gränsöverskridande karaktär och påverkar vuxnas grundläggande rättigheter och deras rätt till fri rörlighet. Reglerna om internationell behörighet, tillämplig lag och erkännande gäller i ett gränsöverskridande sammanhang och kräver därför att minst två länder deltar. Medlemsstaternas motstridiga eller olikartade internationella privaträttsliga regler på området skydd för vuxna orsakar flera problem i gränsöverskridande situationer i EU, t.ex. att skyddet för den vuxne upphör, att utländska åtgärder inte erkänns, att ytterligare rättsliga förfaranden krävs eller att testamenten och preferenser som uttryckts av den vuxne inte erkänns. De enskilda medlemsstaterna skulle inte på ett tillfredsställande kunna hantera dessa problem.

Moderniseringen och digitaliseringen av det rättsliga samarbetet kräver också att harmoniserade regler tillämpas (t.ex. enhetliga formulär som effektiviserar gränsöverskridande förfaranden) och att driftskompatibla verktyg används (formulär, programvara, register osv.), som endast kan utarbetas på EU-nivå.

- **Proportionalitetsprincipen**

Detta förslag syftar till att skydda vuxnas grundläggande rättigheter, effektivisera och påskynda gränsöverskridande förfaranden när det gäller skydd för vuxna och stärka rättssäkerheten och förutsägbarheten i gränsöverskridande förbindelser. Förslaget

³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 650/2012 av den 4 juli 2012 om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt godkännande och verkställighet av officiella handlingar i samband med arv och om inrättandet av ett europeiskt arvsintyg.

harmoniserar därför medlemsstaternas regler om internationell behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av skyddsåtgärder och godkännande av officiella handlingar. Det innehåller också bestämmelser som ger verkan åt företrädarbefogenheter i alla medlemsstater. Slutligen föreskrivs att verktyg ska utvecklas för att förbättra och påskynda samarbetet mellan medlemsstaterna på detta område.

Detta förslag går inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målen.

Det inkräktar till exempel inte på nationella regler för stöd till vuxna med nedsatt funktionsförmåga utan är endast tillämpligt på behörighetskonflikter, lagkonflikter eller erkännande av utländska åtgärder eller handlingar i gränsöverskridande situationer.

Dessutom är det europeiska företrädarintyg som införs genom detta förslag frivilligt och kommer inte att ersätta motsvarande nationella handlingar som styrker företräddandet.

Enligt förslaget ska medlemsstaterna upprätta ett register över åtgärder och företrädarbefogenheter och koppla samman det med andra medlemsstaters register. Syftet är att säkerställa att skyddet för vuxna upprätthålls i gränsöverskridande fall och att deras rätt till individuellt självbestämmande, inbegripet frihet att göra egna val när det gäller dem själva och/eller framtida arrangemang, respekteras när de flyttar inom EU. De uppgifter som ska registreras och delas genom sammankopplingen av register enligt detta förslag är dock ytterst begränsade och ger endast information om det befintliga skyddet för en vuxen. Medlemsstaterna ansvarar dessutom även i fortsättningen för att utse de nationella myndigheter som kan få åtkomst till det sammanlänkade registersystemet.

Förslaget är därför förenligt med proportionalitetsprincipen.

- **Val av instrument**

Antagandet av gemensamma regler om internationell behörighet, erkännande av skyddsåtgärder, godkännande av officiella handlingar och tillämplig lag om skyddsåtgärder och företrädarbefogenheter i gränsöverskridande situationer kan endast uppnås genom gemensamma regler som tillämpas i EU.

Dessutom kan ett fullständigt samarbete mellan myndigheter och undanröjande av hinder för vuxna och deras företrädare uppnås bättre på grundval av principen om ömsesidigt förtroende. Det europeiska företrädarintyget, digitaliseringen av gränsöverskridande kommunikation och undanröjandet av språkbarriärer kan endast fastställas i en förordning. Slutligen är det bara genom en förordning som en helt enhetlig tolkning och tillämpning av reglerna i EU säkerställs. I linje med tidigare EU-instrument för internationell privaträtt är det instrument som föredras således en förordning.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning**

Ej tillämpligt

- **Samråd med berörda parter**

Detta förslag och det parallella förslaget till rådets beslut i samma fråga har föregåtts av omfattande samråd med många olika berörda parter.

Ett **öppet offentligt samråd och en uppmaning att inkomma med synpunkter** inleddes i början av 2022. De flesta svarande, däribland medlemsstater och yrkesorganisationer som företräder advokater och notarier, stödde ett EU-initiativ som skulle göra medlemsstaterna

skyldiga att ratificera 2000 års Haagkonvention och efterlyste ett EU-instrument som kompletterar konventionen. Vissa svarande (icke-statliga organisationer som arbetar med skydd av rättigheter för personer med funktionsnedsättning) uttryckte oro över att ett EU-instrument som främjar rörlighet för beslut skulle kunna kränka vuxnas grundläggande rättigheter.

Som en del av kommissionens samrådsstrategi anordnades ett **onlinemöte med berörda parter** den 29 september 2022. Dessutom anordnade kommissionen den 27 oktober 2022 ett **onlinemöte med experter från medlemsstaterna** för att informera om initiativet om skydd för vuxna och utbyta inledande synpunkter. De medlemsstater som redan är parter i konventionen uppmuntrade starkt andra medlemsstater att ratificera den. De medlemsstater som inte ratificerat konventionen förklarade detta med bland annat regeringsskiftet, pågående interna diskussioner och de få rapporterade gränsöverskridande ärendena, men ingen kritik framlades mot själva konventionen.

Slutligen rådfrågades det **europiska rättsliga nätverket på privaträttens område** vid ett möte den 7–8 november 2022 om dess eventuella roll i ett framtida initiativ.

Sammanfattningsvis visade alla kommissionens samråd på ett starkt stöd för och allmänt positiv återkoppling om 2000 års Haagkonvention. Dessutom visade samråden att de flesta berörda parter såg ett praktiskt behov av och stödde ytterligare åtgärder på EU-nivå.

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

En **rättslig studie** genomfördes 2021⁴. De som genomförde studien drog följande slutsatser: i) det finns betydande luckor och inkonsekvenser i det gränsöverskridande skyddet för vuxna (regler om behörighet, erkännande av företrädarbefogenheter, avsaknad av rättssäkerhet och praktiska problem för myndigheterna), ii) en allmän ratificering av 2000 års Haagkonvention i EU skulle direkt lösa vissa av dessa problem mellan medlemsstater och länder utanför EU samt iii) ett EU-instrument skulle ytterligare stärka skyddet för vuxna och underlätta deras liv och de behöriga myndigheternas arbete.

En ytterligare **studie till stöd för utarbetandet av en konsekvensbedömning** slutfördes 2022 och bidrog med ytterligare underlag och analys av de befintliga problemen och konsekvenserna av de olika åtgärdsalternativen. I samband med denna studie genomfördes ytterligare samråd med berörda parter.

Ett **informationsuppdrag**⁵ från det europeiska nätverket för rättsliga inspektioner (RESIJ) belyste det otillräckliga skyddet för vuxna i gränsöverskridande ärenden och utmynnade i rekommendationer om att i) förbättra utbildningen av myndigheter om tillgängliga instrument, ii) harmonisera terminologin, iii) inrätta ett europeiskt företrädarintyg, iv) inrätta interoperabla nationella register över skydd för vuxna och v) anta gemensamma EU-regler.

Ytterligare sakkunskap om gränsöverskridande skydd för vuxna samlades också in från andra källor, t.ex. **Europaparlamentets studie**⁶ som åtföljde dess lagstiftningsinitiativbetänkande (2016) och en **rapport från Europeiska rättsinstitutet** (2020)⁷.

⁴ Study on the cross-border legal protection of vulnerable adults in the EU. <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/facf667c-99d6-11ec-83e1-01aa75ed71a1/language-en/format-PDF/source-253031377>

⁵ Mission to assess European civil judicial cooperation for the protection of adults. <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/facf667c-99d6-11ec-83e1-01aa75ed71a1/language-en/format-PDF/source-253031377>

⁶ Protection of Vulnerable Adults, European Added Value Assessment Accompanying the European Parliament's Legislative Initiative Report.

- **Konsekvensbedömning**

Baserat på kommissionens riktlinjer för bättre lagstiftning och resultaten av den inledande konsekvensbedömningen har kommissionen utarbetat en konsekvensbedömning av detta förslag. I konsekvensbedömningen övervägdes följande åtgärdsalternativ: i) grundscenariot, ii) ett rådsbeslut som ålägger medlemsstaterna att bli parter i 2000 års Haagkonvention inom en viss tidsram, iii) en förordning som införlivar vissa av konventionens regler och fastställer ytterligare regler för att främja partsautonomi, förenkla reglerna för erkännande och verkställighet av utländska beslut och godkännande av officiella handlingar, skapa ett europeiskt företrädarintyg, tillhandahålla rättshjälp, sammankoppla register och inrätta snabb och effektiv kommunikation, samt iv) en kombination av alternativen ii och iii, dvs. både ett rådsbeslut som reglerar ärenden som involverar länder utanför EU och en förordning som bygger på konventionens regler och förbättrar dess funktion medlemsstaterna emellan.

I rapporten om konsekvensbedömningen undersöktes varje alternativs förväntade konsekvenser, ändamålsenlighet, effektivitet och samstämmighet med EU:s rättsliga och politiska ramverk. Utgående från denna bedömning valdes ”paketalternativet”, som består i ett förslag till rådets beslut om ratificering av 2000 års Haagkonvention och ett förslag till förordning för att förbättra det rättsliga samarbetet mellan medlemsstaterna.

Slutsatsen i konsekvensbedömningen var att det valda alternativet genom en enhetlig rättslig ram avsevärt skulle förbättra skyddet för vuxna genom att säkerställa rättssäkerhet, minska och undvika långdragna rättsliga förfaranden och i slutändan underlätta erkännandet av skydd för vuxna i gränsöverskridande fall, både inom och utanför EU:s gränser.

Det valda åtgärdsalternativet skulle även vara mest ändamålsenligt för att lösa problemen med skyddet för vuxna eftersom det skulle ge de största rättsliga, sociala och psykologiska fördelarna. Det valda alternativet skulle ha en klart positiv inverkan på skyddet för vuxnas rättigheter, däribland deras grundläggande rättigheter, t.ex. rätten till egendom, tillgång till rättslig prövning, individuellt oberoende och fri rörlighet. Det skulle också ha positiva sociala och psykologiska konsekvenser eftersom det skulle innebära större rättssäkerhet, gynna välfärd och social delaktighet och minska de känslomässiga påfrestningarna. Det skulle minska de kostnader som för närvarande bärs av vuxna i gränsöverskridande situationer och av medlemsstaterna. Övriga konsekvenser skulle inte vara betydande⁸. Detta åtgärdsalternativ skulle stämma överens med principen om ”digitalt som standard”, eftersom de gränsöverskridande förfarandena för skydd för vuxna enligt förordningen skulle vara digitaliserade.

Genom att anta gemensamma EU-regler skulle det valda alternativet undanröja de flesta kostnader och administrativa bördor i samband med rättsliga förfaranden, översättningar och andra förfaranden med icke-rättsliga aktörer. Enligt uppskattningar skulle den genomsnittliga besparingen för den vuxne eller företrädaren i ett gränsöverskridande ärende ligga mellan 40 EUR och 9 000 EUR.

Nämnden för lagstiftningskontroll yttrade sig positivt om rapporten om konsekvensbedömningen den 20 januari 2023.

[https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2016/581388/EPRS_STU\(2016\)581388_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2016/581388/EPRS_STU(2016)581388_EN.pdf)

⁷ *The protection of adults in international situations*, rapport från Europeiska rättsinstitutet. https://www.europeanlawinstitute.eu/fileadmin/user_upload/p_eli/Publications/ELI_Protection_of_Adults_in_International_Situations.pdf

⁸ T.ex. inverkan på målen för hållbar utveckling eller miljö- och klimatpåverkan.

- **Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling**

Ej tillämpligt

- **Grundläggande rättigheter**

Denna förordning främjar rätten till oberoende och frihet att göra egna val genom att underlätta rörligheten för företrädarbefogenheter som har upprättats av vuxna. Detta säkerställs särskilt genom inrättandet av ett europeiskt företrädarintyg, som kommer att göra det möjligt för företrädare som utses av en vuxen att enkelt bevisa arten och omfattningen av sina befogenheter utomlands. Detta kommer också att garanteras genom reglerna om godkännande av officiella handlingar, som kommer att säkerställa att dessa handlingars bevisvärde erkänns i EU. Sammankopplingen av register kommer dessutom att säkerställa att de företrädarbefogenheter som registrerats i en medlemsstat inte ignoreras av en behörig myndighet i en annan medlemsstat på grund av att det saknas information om deras existens, och att den vuxnes vilja och preferenser därmed respekteras.

Dessutom kommer detta förslag att säkerställa att gemensamma internationella privaträttsliga regler om skydd för vuxna tillämpas och tolkas i enlighet med konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning i gränsöverskridande ärenden. Denna förordning kommer att ytterligare underlätta utbytet av god praxis mellan medlemsstaterna när den börjar genomföras, genom det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område, e-juridikportalen och utbildningsverksamhet.

Slutligen upprätthåller förslaget vuxnas andra rättigheter som för närvarande regelbundet hotas eller kränks internationellt, såsom rätten till likhet inför lagen, egendom, tillgång till rättslig prövning och fri rörlighet.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Medlemsstaterna kan ådra sig engångskostnader för att anpassa sig till förordningen, i synnerhet kostnader för att inrätta centralmyndigheter eller utbilda domare och andra behöriga myndigheter i de nya bestämmelserna. Smärre återkommande kostnader kan uppstå till exempel för fortbildning av myndigheter eller övervakning av tillämpningen av förordningen. Inga av dessa kostnader förväntas bli stora och de skulle uppvägas av de effektivitetsvinster och kostnadsbesparingar som förordningen medför.

Medlemsstaterna kan också ådra sig kostnader för att installera och underhålla det decentraliserade it-systemets åtkomstpunkter på sina territorier och anpassa sina nationella it-system så att de blir interoperabla med åtkomstpunkterna. Dessutom kan medlemsstaterna behöva införa referensprogramvara som utvecklats av kommissionen, vilket också kan medföra vissa kostnader. Dessa kostnader är nödvändiga för att möjliggöra elektronisk kommunikation mellan behöriga myndigheter genom ett decentraliserat it-system, utöver kommunikationen mellan enskilda och behöriga myndigheter genom den europeiska elektroniska åtkomstpunkt som inrättats på den europeiska e-juridikportalen. Dessa kostnader skulle dock inte bara krävas för detta förslag, eftersom det decentraliserade it-systemet skulle användas för alla EU-instrument om rättsligt samarbete på privaträttens område. Dessutom skulle medlemsstaterna kunna ansöka om bidrag för att finansiera dessa kostnader inom ramen för lämpliga EU-finansieringsprogram.

Medlemsstaterna kommer att ha vissa engångskostnader i samband med att de inrättar ett eller flera digitaliserade register och kopplar dem till andra medlemsstaters register, och återkommande underhållskostnader därefter.

Dessa kostnader skulle till stor del uppvägas av de totala besparingarna på förfarandekostnaderna för vuxna och deras företrädare.

Digitaliseringen av kommunikationen mellan myndigheter och mellan fysiska personer och myndigheter samt sammankopplingen av register skulle också leda till ytterligare kostnader för kommissionen. Kommissionen kommer att förse medlemsstaternas behöriga myndigheter med gemensam referensprogramvara, utveckla och underhålla en ny modul i den europeiska elektroniska åtkomstpunkt som införs i digitaliseringsförslaget⁹ samt utveckla och underhålla programvara för sammankoppling av registren. En närmare redogörelse för kostnaderna finns i den finansieringsöversikt och konsekvensbedömning som åtföljer det förslaget.

5. ÖVRIGA INSLAG

• **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

En förordning är direkt tillämplig i alla medlemsstater och behöver därför inte införlivas i nationell lag.

Lämpliga övervaknings-, utvärderings- och rapporteringsskyldigheter ingår i förslaget. För det första skulle den praktiska tillämpningen av förordningen övervakas genom regelbundna möten i det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område, som samlar sakkunniga från medlemsstaterna. Kommissionen skulle dessutom göra en fullständig utvärdering av tillämpningen av förordningen tio år efter det att den träder i kraft. Utvärderingen skulle bland annat grundas på synpunkter från medlemsstaternas myndigheter, externa sakkunniga och berörda parter.

• **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

- I **kapitel I** avgränsas tillämpningsområdet för förordningen, som gäller civilrättsliga frågor om skydd för vuxna (artikel 1), genom en icke uttömmande förteckning över frågor som omfattas av förordningen och en uttömmande förteckning över frågor som inte omfattas av förordningen. Kapitlet innehåller också en redogörelse för förordningens innehåll (artikel 2) och definitioner av de termer som används i förordningen (artikel 3).
- **Kapitel II** innehåller allmänna regler om internationell behörighet med en direkt hänvisning till reglerna i kapitel II i 2000 års Haagkonvention. I artiklarna 6 och 7 i förordningen föreskrivs en ytterligare, icke-exklusiv behörighetsgrund som är tillämplig i EU när en vuxen har valt behörighet. Detta val bör respekteras på tre kumulativa villkor som anges i artikel 6, med en skyldighet att informera centralmyndigheten i den medlemsstat där den vuxne har sin hemvist.
- **Kapitel III** innehåller regler om tillämplig lag med en direkt hänvisning till kapitel III i 2000 års Haagkonvention.
- I **avsnitt 1 i kapitel IV** föreskrivs automatiskt erkännande av åtgärder som vidtas av medlemsstaternas myndigheter för att ge verkan åt principen om ömsesidigt erkännande, som bygger på principen om ömsesidigt förtroende inom EU. Grunderna för icke-erkännande begränsas till ett nödvändigt minimum och syftar särskilt till att skydda vuxnas grundläggande rättigheter även i gränsöverskridande situationer. Exempelvis får en åtgärd som vidtagits utan att den vuxne fått möjlighet att yttra sig

⁹ Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om digitalisering av rättsligt samarbete och tillgång till rättslig prövning i gränsöverskridande civilrättsliga, handelsrättsliga och straffrättsliga frågor och ändring av vissa rättsakter inom området för rättsligt samarbete, COM(2021) 759 final.

inte erkännas, oavsett nationella förfaranden och nationell lagstiftning. Undantag med hänvisning till grunderna för rättsordningen kan endast göras i undantagsfall, särskilt vid uppenbara kränkningar av vuxnas grundläggande rättigheter. I **avsnitt 2 i det kapitlet** avskaffas exekvaturförfarandet (förfarande för att förklara en åtgärd som vidtagits i en medlemsstat verkställbar i en annan medlemsstat) för åtgärder som vidtagits av myndigheterna i en medlemsstat. I **avsnitt 3** fastställs de förfaranderegler som ska tillämpas vid åberopande, bestridande, ansökan om erkännande eller ansökan om verkställighet av en åtgärd vid myndigheterna i en medlemsstat.

- I kapitel V fastställs regler för godkännande i en medlemsstat av officiella handlingar som har upprättats av behöriga myndigheter i en annan medlemsstat, så att det är lättare att använda dem runtom i EU. Godkännandet av officiella handlingar säkerställer att de har samma fullständiga och kompletta bevisvärde i andra medlemsstater som de har i ursprungsmedlemsstaten. Detta omfattar både innehållet i de registrerade handlingarna och de fakta som ingår i dem. Officiella handlingar har också samma presumtion om äkthet och verkställbarhet som i ursprungsmedlemsstaten.
- Genom **avsnitt 1 i kapitel VI om samarbete** inrättas centralmyndigheter som ska bistå vid tillämpningen av förordningen och förbättra skyddet för vuxna i gränsöverskridande ärenden som omfattas av förordningen. I förslaget fastställs särskilda förfaranden för i) lokalisering av en vuxen eller en person som sannolikt kommer att ge den vuxne stöd ii) inhämtande av centralmyndighetens godkännande innan en vuxen placeras under skydd i en annan medlemsstat och iii) utseende av en offentlig myndighet eller en person som agerar på en offentlig myndighets vägnar eller under dess tillsyn som företrädare för den vuxne utomlands. **Avsnitt 2** innehåller regler för direkt samarbete och kommunikation mellan myndigheter, vid behov genom centralmyndigheterna, för att bistå vid genomförandet av en åtgärd eller i fall av allvarlig fara. Artikel 27 ger en rättslig grund för direkt kommunikation mellan rättsliga och administrativa myndigheter. **Avsnitt 3** innehåller allmänna regler för samarbete mellan centralmyndigheter eller behöriga myndigheter i olika medlemsstater. Där fastställs också regler om rätten till rättshjälp för sökande som får rättshjälp i sin ursprungsmedlemsstat. Detta säkerställer sökandens tillgång till rättslig prövning i förfaranden om erkännande eller icke-erkännande av en åtgärd eller om delgivning av en handling i en annan medlemsstat.
- Genom **kapitel VII** inrättas ett europeiskt företrädarintyg som gör det möjligt för företrädare för vuxna att enkelt och effektivt visa sina befogenheter i en annan medlemsstat. Medlemsstaterna bör utse en myndighet som utfärdar företrädarintyget. Denna myndighet bör ha tillräcklig kännedom om det ärende som företrädarintyget avser och tillgång till relevant information för att snabbt kunna utfärda företrädarintyget på begäran. Detta intyg ersätter inte andra intyg som används i vissa medlemsstater. Intyg åtföljer varje skyddsåtgärd eller officiell handling för att de ska kunna erkännas, verkställas eller godkännas av behöriga myndigheter i andra medlemsstater. Det föreslagna företrädarintyget bör dock användas som en fristående handling för att visa företrädarens befogenheter, särskilt när de behöver vända sig till icke-rättsliga aktörer på den vuxnes vägnar eller till stöd för denne.
- **Kapitel VIII** syftar till att förbättra tillhandahållandet av information om skyddet för vuxna till behöriga myndigheter i EU. Detta säkerställer att åtgärder som vidtagits i en annan medlemsstat eller företrädarbefogenheter som beviljats av den vuxne i en annan medlemsstat respekteras i hela EU. Medlemsstaterna blir därför skyldiga att

upprätta ett eller flera register över åtgärder som vidtagits av deras myndigheter. Om det i nationell lag föreskrivs att företrädarbefogenheter ska bekräftas av en behörig myndighet måste medlemsstaterna dessutom upprätta ett register över dessa bekräftade företrädarbefogenheter. Medlemsstaterna måste också säkerställa att dessa register, samt andra befintliga register över företrädarbefogenheter vilka upprättats enligt nationell lag, kopplas samman genom ett sammankopplingssystem som utvecklats av kommissionen. En minimiuppsättning uppgifter ska registreras i registret för att ge de behöriga myndigheterna i andra medlemsstater tillräcklig information om förekomsten av en åtgärd eller företrädarbefogenheter med avseende på en viss vuxen.

- I **kapitel IX** föreskrivs obligatorisk användning av digital kommunikation mellan behöriga myndigheter eller centralmyndigheter och frivillig användning av digital kommunikation mellan fysiska personer och behöriga myndigheter.
- I **bilagorna** till förslaget finns en rad formulär som bör minska behovet av översättningar och underlätta kommunikationen och överföringen av information i gränsöverskridande ärenden inom EU.
 - Bilagorna I och II syftar till att underlätta erkännande och verkställighet av åtgärder som vidtagits av myndigheterna i en medlemsstat och godkännande av officiella handlingar som upprättats av myndigheterna i en medlemsstat.
 - Bilagorna IV–X är standardformulär som syftar till att underlätta kommunikationen mellan fysiska personer och behöriga myndigheter eller mellan behöriga myndigheter eller centralmyndigheter i olika medlemsstater.
 - Slutligen innehåller förslaget ett formulär som de behöriga myndigheterna ska använda för att utfärda det europeiska företrädarintyget (bilaga III).

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

**om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av åtgärder samt
samarbete i frågor som rör skydd för vuxna**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 81.2,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och
av följande skäl:

- (1) Syftet med denna förordning är att fastställa regler för att skydda vuxna som på grund av nedsatt eller bristande personlig förmåga inte kan försvara sina intressen i gränsöverskridande situationer. I denna förordning fastställs regler om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av åtgärder, godkännande av officiella handlingar samt samarbete mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter och centralmyndigheter.
- (2) Unionen har satt som mål för sig själv att upprätta, upprätthålla och utveckla unionen som ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, där den fria rörligheten för personer säkerställs. I syfte att gradvis upprätta ett sådant område ska unionen bland annat besluta om åtgärder rörande civilrättsligt samarbete och i synnerhet åtgärder som behövs för att den inre marknaden ska fungera väl.
- (3) I enlighet med artikel 81.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (*EUF-fördraget*) kan dessa åtgärder omfatta sådana som syftar till att säkerställa förenlighet mellan tillämpliga regler i medlemsstaterna avseende lagkonflikter och behörighet samt om ömsesidigt erkännande och verkställighet mellan medlemsstaterna av domar och utomrättsliga avgöranden.
- (4) Unionen har på området civilrättsligt samarbete antagit ett antal rättsakter som har gränsöverskridande effekter. Med undantag för en bestämmelse om fysiska personers rättsliga handlingsförmåga i samband med gränsöverskridande avtalsförpliktelser på privaträttens område, vilken fastställs i artikel 13 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008¹⁰, reglerar ingen av dessa unionslagstiftningsakter de gränsöverskridande aspekterna av fysiska personers rättsliga handlingsförmåga. Det finns heller inte någon unionslagstiftningsakt som reglerar de civila aspekterna av det gränsöverskridande skyddet av vuxna som, på grund av nedsatt eller bristande personlig förmåga tillsammans med en rad personliga faktorer och faktorer kopplade till deras levnadsförhållanden, inte kan försvara sina intressen eller där det är

¹⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I) (EUT L 177, 4.7.2008, s. 6.).

nödvändigt att det stöd och de skyddsåtgärder som de bibringas när de utövar sin rättsliga handlingsförmåga i en medlemsstat fortsätter gälla i hela unionen.

- (5) I avsaknad av sådana gemensamma regler kan olika svårigheter uppstå för vuxna som inte kan försvara sina intressen i gränsöverskridande situationer, inbegripet när dessa vuxna flyttar till en annan medlemsstat eller när de äger fast egendom eller andra tillgångar i en annan medlemsstat. Svårigheter kan till exempel uppstå när åtgärder som vidtas i en medlemsstat för att skydda en vuxen, inbegripet stödåtgärder som tillhandahålls för att de ska kunna utöva sin rättsliga handlingsförmåga, behöver återopas i andra medlemsstater, eller när företrädarbefogenheter, som beviljats av en vuxen och som ska utövas av dennes företrädare när den vuxne inte kan försvara sina intressen, i ett senare skede behöver återopas utomlands. Dessa svårigheter kan få allvarliga negativa konsekvenser för rättssäkerheten i gränsöverskridande ärenden och för vuxnas rättigheter och välbefinnande samt för respekten för deras värdighet. I synnerhet kan den vuxnes grundläggande rättigheter, såsom tillgång till rättslig prövning, rätten till oberoende samt rätten till egendom och till fri rörlighet, påverkas negativt.
- (6) Det krävs därför enhetliga internationella privaträttsliga regler som reglerar gränsöverskridande situationer för att stärka skyddet av de grundläggande rättigheterna för vuxna med nedsatt eller bristande personlig förmåga. På internationell nivå innehåller konventionen av den 13 januari 2000 om internationellt skydd för vuxna (2000 års Haagkonvention) regler om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av åtgärder till skydd för dessa vuxna och om tillämplig lag för företrädarbefogenheter samt regler om samarbete mellan behöriga myndigheter eller centralmyndigheter i de avtalsslutande parterna.
- (7) 2000 års Haagkonvention hindrar inte dess avtalsslutande parter från att vidareutveckla sitt samarbete på området skydd för vuxna utöver bestämmelserna i själva konventionen eller till och med avvika från dess regler i sina förbindelser med varandra. I enlighet med artikel 49.2 och 49.3 i 2000 års Haagkonvention fastställs i denna förordning regler på de områden som omfattas av den konventionen vad gäller vuxna som har hemvist i en medlemsstat. De regler som fastställs genom denna förordning bör inte påverka tillämpningen av den konventionen när det gäller medlemsstaternas förbindelser med tredjestater som är fördragsslutande parter i 2000 års Haagkonvention.
- (8) Vissa av reglerna i 2000 års Haagkonvention bör införlivas i denna förordning, särskilt regler om internationell behörighet och tillämplig lag, och dessa bör göras direkt tillämpliga när det gäller förbindelser mellan medlemsstaterna. När det gäller förbindelserna mellan medlemsstaterna är det dock lämpligt att unionen ytterligare förbättrar skyddet för vuxna i gränsöverskridande situationer inom unionen, med utgångspunkt i principen om ömsesidigt förtroende mellan medlemsstater och erfarenheter från andra områden av civilrättsligt samarbete. Denna förordning bör därför komplettera reglerna i 2000 års Haagkonvention genom att fastställa regler som syftar till att förenkla, rationalisera och modernisera förfaranden och samarbete mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter. Det bör särskilt vara möjligt att främja vuxnas rätt till oberoende och rätt att utöva sin rättsliga handlingsförmåga på samma villkor som andra, genom att underlätta användningen i en gränsöverskridande situation av företrädarbefogenheter, genom vilka den vuxne i förväg har sett till att omfattas av skydd i ett skede då denne inte kommer att kunna värna sina egna intressen, och ge full och omedelbar verkan åt de val som gjorts av den vuxne.

- (9) Med tanke på att denna förordning och 2000 års Haagkonvention kompletterar varandra, och med hänsyn till behovet av att säkerställa fortsatt skydd för vuxna i gränsöverskridande situationer som involverar medlemsstater och tredjeländer, bör tolkningen av reglerna i denna förordning och reglerna i 2000 års Haagkonvention anpassas när så är möjligt.
- (10) Dessutom bör tolkningen av reglerna i denna förordning vägledas av dess mål, dvs. att stärka skyddet av de grundläggande fri- och rättigheterna och andra rättigheter för vuxna i gränsöverskridande situationer, inbegripet deras rätt till oberoende, tillgång till rättslig prövning, rätt till egendom, rätt att yttra sig, rätt till fri rörlighet och jämlikhet. I detta avseende bygger denna förordning på Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (*stadgan*) och på internationell människorättslagstiftning på detta område. En betydande del av de vuxna som omfattas av denna förordning är personer med funktionsnedsättning. Deras rättigheter, inbegripet rätten till likhet inför lagen, integritet, tillgång till rättslig prövning och respekt för deras inneboende värdighet och individuella oberoende, garanteras i FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning¹¹ (*konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning*), i vilken både unionen och dess medlemsstater är parter. De rättigheter som skyddas i konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning ska skyddas både i nationella och gränsöverskridande fall, och när åtgärder vidtas med avseende på personer med funktionsnedsättning ska dessa åtgärder vara förenliga med konventionen. Denna förordning, som fastställer internationella privaträttsliga regler för gränsöverskridande fall, bör tillämpas i överensstämmelse med skyldigheterna i fråga om mänskliga rättigheter enligt konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning, särskilt artiklarna 3, 9, 12 och 19. I egenskap av avtalsslutande parter i konventionen ska medlemsstaterna se till att deras nationella materiella och processrättsliga lagstiftning om behandling av vuxna är förenlig med de skyldigheter i fråga om mänskliga rättigheter som föreskrivs i konventionen. Medlemsstaterna ska särskilt respektera vuxnas likhet inför lagen och deras rätt att åtnjuta rättshandlingsförmåga på samma villkor som andra i alla aspekter av livet, med tillgång till det stöd de kan behöva, samt vuxnas oberoende och integritet i enlighet med artikel 12 i konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning.
- (11) Förutom skyddet i gränsöverskridande situationer av grundläggande fri- och rättigheter och andra rättigheter för vuxna, inbegripet respekt för deras önskemål och preferenser, syftar denna förordning också till att effektivisera och påskynda rättsliga och administrativa förfaranden som rör skydd för vuxna genom att förenkla och rationalisera mekanismerna för samarbete i gränsöverskridande förfaranden. Syftet med förordningen är också att stärka rättssäkerheten och förutsägbarheten i gränsöverskridande ärenden, både för vuxna och deras företrädare och andra parter, oavsett om de är offentliga eller privata enheter. Ökad rättssäkerhet och förenklade, rationaliserade och digitaliserade förfaranden torde också göra det mer attraktivt för enskilda personer att utöva sin rätt till fri rörlighet.
- (12) Denna förordning bör omfatta civilrättsliga frågor som rör skydd för vuxna, särskilt när det gäller åtgärder, officiella handlingar och företrädarbefogenheter som syftar till att skydda en vuxen. Skyddet krävs på grund av bristande eller nedsatt förmåga i den vuxnes personliga förmåga, som kan vara permanent eller tillfällig men även av fysisk eller psykosocial karaktär, ha samband med en åldersrelaterad sjukdom såsom

¹¹ EUT L 23, 27.1.2010, s. 37.

Alzheimers sjukdom eller vara ett resultat av ett hälsotillstånd, t.ex. koma. Skyddet är särskilt nödvändigt när en rad miljömässiga och personliga faktorer försvårar interaktion, vilket hindrar dem från att delta i samhället på samma villkor som andra, i synnerhet om den vuxnes personliga förmåga är bristande eller nedsatt på ett sådant sätt att den vuxne inte kan tillvarata sina egna intressen, såsom egendomsintressen och personliga intressen eller hälsointressen. Allvarlig försummelse av personliga intressen eller egendomsintressen hos de släktingar som den vuxna personen ansvarar för kan också vara ett tecken på bristande eller nedsatt personlig förmåga hos den vuxne.

- (13) Om åtgärder har vidtagits för att skydda ett barn och dessa åtgärder ska fortsätta att gälla eller få verkan efter det att barnet har uppnått myndighetsålder, bör de omfattas av denna förordning så snart barnet har fyllt 18 år.
- (14) Den terminologi som används för skyddsåtgärder skiljer sig åt i medlemsstaternas rättssystem och dessa skillnader i terminologi bör inte påverka erkännandet av de skyddsåtgärderna i andra medlemsstater.
- (15) Oavsett vilken juridisk terminologi som används i de olika medlemsstaterna bör rörligheten vara obehindrad i unionen för åtgärder som syftar till att skydda vuxna och som vidtas i enlighet med de berörda vuxnas grundläggande rättigheter. Denna förordning bör därför tolkas i enlighet med stadgan och konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning. För att skydda rätten till oberoende bör skyddsåtgärder fastställas i denna förordning så att det blir möjligt att vägra erkänna åtgärder som vidtas utan att den vuxne getts möjlighet att yttra sig, förutom om det föreligger exceptionella omständigheter i samband med brådskande fall, eller som uppenbart strider mot allmän ordning. Vid bedömningen av om en åtgärd som vidtagits av myndigheter i en annan medlemsstat inte uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen bör myndigheterna i den medlemsstat i vilken erkännande söks bedöma huruvida åtgärden säkerställer den vuxnes grundläggande rättigheter, mot bakgrund av artiklarna 3, 9, 12 och 19 i konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning.
- (16) För att säkerställa en enhetlig tolkning av denna förordning bör begreppen vuxen, företrädare och myndighet definieras särskilt i förordningen, eftersom dessa kan ha olika innebörd i medlemsstaternas rättssystem. I denna förordning avses med en vuxen en person som har fyllt 18 år. Beroende på sammanhanget bör detta till exempel avse en vuxen som på grund av nedsatt eller bristande personlig förmåga inte kan tillvarata sina intressen eller en vuxen som har beviljat företrädarbefogenheter som ska utövas när den vuxne inte är i stånd att tillvarata sina intressen.
- (17) Hänvisningar till en ”företrädare” i denna förordning bör anses som hänvisningar till en eller flera företrädare, beroende på vad som är lämpligt.
- (18) Vid tillämpningen av denna förordning, och i linje med den terminologi som används i 2000 års Haagkonvention, bör begreppet ”myndighet” tolkas som en hänvisning till de rättsliga eller administrativa myndigheter som vidtar åtgärder till skydd för den vuxne. I bredare bemärkelse bör ”behörig myndighet” tolkas som en hänvisning till en offentlig myndighet i en medlemsstat med ansvar i frågor som rör skydd för vuxna. Detta inbegriper myndigheter som vidtar åtgärder, myndigheter som upprättar officiella handlingar och myndigheter som utfärdar intyg, formulär eller det europeiska företrädarintyget. Det inbegriper även andra myndigheter eller enheter som agerar som företrädare för det allmänna i frågor som rör skydd för vuxna, t.ex. de som ansvarar för övervakning eller genomförande av åtgärder.

- (19) För att undvika skillnader och, i möjligaste mån, säkerställa att samma regler tillämpas i ett fall som berör medlemsstater och tredjeländer som är parter i 2000 års Haagkonvention bör reglerna om internationell behörighet och om tillämplig lag med avseende på skydd för vuxna vara de som fastställs i den konventionen. Vissa medlemsstater är kanske inte fördragsslutande parter i 2000 års Haagkonvention vid den tidpunkt då denna förordning blir tillämplig. För att ta hänsyn till alla scenarier bör 2000 års Haagkonvention fogas till denna förordning.
- (20) Det är lämpligt att komplettera det system för internationell behörighet som inrättades genom 2000 års Haagkonvention för att lägga vederbörlig vikt vid det val av behörighet som görs av vuxna i unionen. För att bättre skydda vuxnas rätt till oberoende bör det val av behörighet som den vuxne gör vad gäller framtida företrädande respekteras utan att det behövs ytterligare förfaranden, särskilt när det gäller myndigheternas godkännande i den medlemsstat där den vuxne har sin vanliga vistelseort. Med hänsyn till att den vuxnes personliga eller ekonomiska situation kan förändras mellan den tidpunkt då valet av behörighet görs och den tidpunkt då den vuxne är i behov av skydd, bör de valda domstolarna dock ha möjlighet att bedöma huruvida den vuxnes val fortfarande ligger i den vuxnes intresse vid den tidpunkt då ärendet anhängiggjordes. Denna bedömning bör i första hand göras med hänsyn till den vuxnes synpunkter och till betydelsen av de förändringar i hans eller hennes levnadsvillkor och tillgångar som skett sedan valet av behörighet gjordes.
- (21) Inrättandet av en ytterligare behörighetsgrund baserad på den vuxnes val bör inte inverka menligt på den mekanism som inrättats genom 2000 års Haagkonvention, och heller inte påverka effektiviteten i kommunikationen mellan myndigheter, och bör göra det möjligt att undvika positiva och negativa behörighetskonflikter. De mekanismer som inrättats genom artiklarna 7, 9, 10 och 11 i 2000 års Haagkonvention, och som prioriterar vissa behörighetsgrunder, begränsar verkningarna av vissa åtgärder och inrättar ett informationsutbyte mellan myndigheterna i den medlemsstat där den vuxne har sin vistelseort och de myndigheter som har subsidiär eller parallell behörighet, bör därför i unionen även tillämpas på myndigheter som utövar sin behörighet i enlighet med den vuxnes val. Dessa bestämmelser bör därför tillämpas med avseende på de myndigheter som valts av den vuxne på samma sätt som de är tillämpliga med avseende på myndigheterna i den medlemsstat där personen har sin vistelseort.
- (22) De myndigheter som överväger att utöva sin behörighet i enlighet med den vuxnes val bör inte utöva sin behörighet om myndigheterna i den medlemsstat där den vuxne har sin vistelseort redan har utövat sin behörighet, särskilt om dessa myndigheter har vidtagit en åtgärd eller har beslutat att ingen åtgärd bör vidtas, eller om det finns ett pågående ärende.
- (23) Denna förordning bör till fullo införliva de regler avseende tillämplig lag som fastställs i 2000 års Haagkonvention. För att säkerställa en konsekvent tillämpning av denna förordning bör hänvisningen till kapitel III i 2000 års Haagkonvention avseende tillämplig lag tolkas som en hänvisning till hela kapitlet, inbegripet de regler som fastställs i artikel 16 i konventionen när det gäller ändring eller upphörande av företrädarbefogenheter.
- (24) Ett ömsesidigt förtroende i rättskipningen i unionen berättigar principen om att åtgärder som syftar till att skydda vuxna i en medlemsstat bör erkännas i alla medlemsstater utan att det behövs ett specifikt förfarande för erkännande. Detta bör inte hindra en berörd person från att ansöka om att få ett beslut om att det finns eller

att det inte finns några skäl för att avslå ett erkännande. Det bör fastställas i den nationella lagen i den medlemsstat där en sådan ansökan görs vem som är att betrakta som en berörd person som har rätt att göra en sådan ansökan. För att skydda vuxnas rätt till rättslig prövning och ge dem tillgång till tillräckliga rättsmedel, oberoende av åtgärdens art och omfattning, bör vuxna ha rätt att ansöka om att få ett beslut om att det finns eller att det inte finns någon grund för avslag.

- (25) Erkännande och verkställighet av åtgärder bör bygga på principen om ömsesidigt förtroende. Därför bör skälen för icke-erkännande begränsas till ett minimum mot bakgrund av denna förordnings underliggande syfte, dvs. att underlätta erkännande och verkställighet av åtgärder och rörlighet när det gäller företrädarbefogenheter och att på ett effektivt sätt skydda den vuxnes rättigheter. Behörigheten för myndigheterna i ursprungsmedlemsstaten bör inte omprövas.
- (26) Det bör endast vara möjligt att vägra erkännande av en åtgärd om en eller flera av grunderna för att vägra erkännande föreligger. För att upprätthålla principen om ömsesidigt förtroende bör förteckningen över grunder för att vägra erkännande i denna förordning vara uttömmande. Åtgärder som syftar till att skydda vuxna kan vara långsiktiga och omfatta successiva anpassningar. De regler som är tillämpliga på vägran av erkännande av åtgärder bör ta hänsyn till dessa förändringar över tid. En åtgärd som vidtas senare i ett tredjeland som skulle ha haft behörighet enligt reglerna i denna förordning bör därför ersätta en tidigare åtgärd i den mån de är oförenliga. För att undvika att oförenliga åtgärder vidtas i medlemsstaterna bör ett slutet system för behörighet och en mekanism för ömsesidigt informationsutbyte mellan behöriga myndigheter och centralmyndigheter inrättas genom denna förordning.
- (27) Förfaranden som syftar till att skydda en vuxen bör som en grundläggande princip vägledas av den vuxnes synpunkter. Vuxna bör därför ges en faktisk och verklig möjlighet att fritt uttrycka sina synpunkter i enlighet med artiklarna 20, 25, 26 och 47 i stadgan och artiklarna 3, 9, 12, 13 och 19 i konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning. Den vuxne bör ges möjlighet att uttrycka sina synpunkter, utom i brådskande fall, och i situationer där den vuxne är helt och hållet oförmögen att uttrycka sina synpunkter. En åtgärd som vidtas utan att den vuxne har getts möjlighet att yttra sig får inte erkännas, förutom om det föreligger exceptionella omständigheter i brådskande fall och en bevisad oförmåga att uttrycka sig. Det faktum att den vuxne getts möjlighet att yttra sig bör bedömas på samma sätt i hela unionen och bör inte bedömas mot bakgrund av de grundläggande processrättsliga principerna i den medlemsstat i vilken erkännande söks. Ett exempel på brådskande fall är då den vuxne måste genomgå en brådskande operation och inte, på grund av sitt medicinska tillstånd, kan uttrycka sina synpunkter.
- (28) När det gäller förfarandet och hur den vuxne hörs bör detta överlåtas till nationell lagstiftning, med vederbörlig respekt för vuxnas rätt till tillgänglighet. När en vuxen ska höras i en gränsöverskridande situation bör medlemsstaternas myndigheter använda de särskilda instrumenten för internationellt rättsligt samarbete, inbegripet, när så är lämpligt, de instrument som föreskrivs i förordning (EU) 2020/1783¹².
- (29) För att ta hänsyn till medlemsstaternas olika system för skydd för vuxna bör officiella handlingar som syftar till att skydda vuxna och deras intressen kunna godkännas i alla medlemsstater. En officiell handling som syftar till att skydda en vuxen eller hans eller

¹² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/1783 av den 25 november 2020 om samarbete mellan medlemsstaternas domstolar i fråga om bevisupptagning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (bevisupptagning) (EUT L 405, 2.12.2020, s. 1).

hennes intressen och som upprättats av en myndighet i en medlemsstat kan särskilt innehålla de företrädarbefogenheter som den vuxne har beviljat för att användas i ett skede då den vuxne inte kommer att kunna värna sina egna intressen, eller förhandsdirektiv med den vuxnes önskemål och preferenser eller direkta instruktioner i vissa frågor, däribland hälso- och sjukvård, välfärd eller en myndighets utnämning av en företrädare. Dessa officiella handlingar bör ha samma bevisvärde i en annan medlemsstat som de har i ursprungsmedlemsstaten eller så jämförbara verkningar som möjligt. Vid fastställandet av en viss officiell handlingens bevisvärde i en annan medlemsstat eller av ett bevisvärde som är så jämförbart som möjligt bör man hänvisa till arten och omfattningen av den officiella handlingens bevisvärde i ursprungsmedlemsstatens lagstiftning.

- (30) För att underlätta rörligheten för åtgärder och officiella handlingar i unionen är det nödvändigt att föreskriva att intyg ska åtfölja dessa om de behöver erkännas, verkställas eller, i förekommande fall, godkännas utomlands. Förfaranden för rättelse, återkallelse och bestridande av intyg som används för erkännande och verkställighet av åtgärder samt godkännande av officiella handlingar bör regleras i nationell lagstiftning. Mot bakgrund av domstolens rättspraxis utövar myndigheter rättsliga funktioner när de utfärdar intyg, och utfärdandet är en fortsättning av det tidigare rättsliga förfarandet. Därför bör medlemsstaterna erbjuda lämpliga och effektiva rättsmedel i samband med detta utfärdande.
- (31) Centralmyndigheter bör utses i alla medlemsstater. Centralmyndigheterna bör i synnerhet bistå behöriga myndigheter i gränsöverskridande situationer och samarbeta både i allmänna frågor och i specifika ärenden. I enskilda fall bör samarbetet inte begränsas till en specifik del av det rättsliga eller administrativa förfarandet, utan bör inledas och fortgå om det finns ett gränsöverskridande element och ett behov av samarbete.
- (32) För att undvika onödiga mellanhänder och främja snabbare kommunikation bör de behöriga myndigheterna kunna begära information eller stöd direkt från centralmyndigheten i den anmodade medlemsstaten, men de bör också ha möjlighet att, när så är lämpligt, skicka sin begäran via centralmyndigheten i sin egen medlemsstat.
- (33) Enligt artikel 19 i konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning ska personer med funktionsnedsättning ha möjlighet att välja bostadsort och var och med vem de vill leva, på samma villkor som andra, och inte vara tvungna att bo i särskilda boendeformer. Vid tillämpningen av denna förordning kan situationer uppstå där myndigheterna i en medlemsstat måste vidta en åtgärd som rör en vuxens bostadsort eller tillfällig placering. Exempel på sådana situationer är fall där myndigheterna bistår den vuxne då denne ska fatta beslut om bostadsort eller där en vuxen inte kan uttrycka sina synpunkter och inte har gett ett ombud befogenhet att fatta beslut om hans eller hennes bostadsort, och personen behöver läggas in på en vårdinrättning. Om en sådan placering ska ske i en annan medlemsstat bör ett samrådsförfarande genomföras för att inhämta godkännande från centralmyndigheten i den verkställande medlemsstaten innan åtgärden vidtas. Ursprungsmyndighetens begäran om godkännande bör innehålla skälen till den föreslagna åtgärden och de synpunkter som den berörda vuxna om möjligt har uttryckt, mot bakgrund av artikel 19 i konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning. Centralmyndigheten i den verkställande medlemsstaten bör utan dröjsmål kunna besluta om begäran ska beviljas eller om den ska avslås. Avsaknad av svar inom sex veckor bör inte tolkas som godkännande och utan godkännande bör placeringen inte

äga rum. Samråd bör inte genomföras när placeringen sker hos en enskild person och inte kräver tillsyn av någon offentlig myndighet i den verkställande medlemsstaten.

- (34) I situationer där den vuxne har nära anknytning till en annan medlemsstat än den vars myndigheter är behöriga enligt denna förordning, till exempel på grund av den vuxnes regelbundna närvaro eller komplexa finansiella tillgångar i den medlemsstaten, kan det krävas att en företrädare utses i den andra medlemsstaten. I sådana situationer kan det vara nödvändigt att företrädaren finns geografiskt nära och har goda kunskaper om lagstiftningen för att säkerställa kontinuiteten i skyddet av den vuxne. Om företrädaren i den andra medlemsstaten utses av en behörig myndighet bör det vara möjligt att begära att den företrädaren utses av myndigheterna i den andra medlemsstaten till vilken den vuxne har betydande anknytning, och det bör vara möjligt att återkräva de kostnader som uppstår.
- (35) Företrädare för vuxna som på grund av nedsatt eller bristande personlig förmåga inte kan tillvarata sina intressen bör kunna återopa sina befogenheter att företräda dessa vuxna och skydda deras intressen utan hinder inom unionen. Företrädarna bör därför enkelt kunna styrka sin ställning och sina befogenheter i en annan medlemsstat, till exempel i en medlemsstat där den vuxnes fasta egendom eller andra tillgångar finns. För att de ska kunna göra det bör ett europeiskt företrädarintyg (*företrädarintyget*) skapas. Företrädarintyget bör vara ett enhetligt intyg som utfärdas för användning i en annan medlemsstat. Med hänsyn till subsidiaritetsprincipen bör företrädarintyget inte ersätta nationella dokument som eventuellt finns för liknande ändamål i medlemsstaterna.
- (36) Företrädarintyget kan begäras av den vuxnes företrädare på grundval av en befintlig åtgärd eller bekräftade företrädarbefogenheter (*den ursprungliga åtgärden* eller *de ursprungliga bekräftade företrädarbefogenheterna*). Det bör därför endast utfärdas i situationer där en vuxen i praktiken inte är i stånd att skydda sina intressen och företrädaren har rätt att aktivt företräda den vuxne i en eller flera specifika frågor. Företrädarintyget bör innehålla information om omfattningen av de befogenheter som företrädaren har rätt att utöva för en vuxens räkning och, i förekommande fall, om de frågor där företrädaren inte har rätt att agera eller har rätt att agera på vissa villkor.
- (37) Det bör inte vara obligatoriskt att använda företrädarintyget. Detta innebär att en företrädare för en vuxen som har rätt att ansöka om ett företrädarintyg inte är skyldig att göra detta, utan kan välja att använda nationella handlingar eller andra tillgängliga handlingar enligt denna förordning (en åtgärd eller en officiell handling) när de återopar sina befogenheter i en annan medlemsstat. Personer som agerar för egen räkning bör inte vara skyldiga att uppvisa ett företrädarintyg, vilket innebär att företrädarintyget endast bör utfärdas för företrädare som behöver visa att de har befogenhet att agera till stöd för en vuxen eller för en vuxens räkning.
- (38) För att påskynda utfärdandet av företrädarintyget och för att säkerställa att den behöriga myndighet som utfärdar företrädarintyget har tillräcklig information om det aktuella ärendet bör behörigheten att utfärda företrädarintyget ligga hos den behöriga myndighet som antingen har vidtagit åtgärden eller bekräftat sina företrädarbefogenheter, eller hos en annan behörig myndighet som har tillgång till information om den ursprungliga åtgärden eller de ursprungliga bekräftade företrädarbefogenheterna (*utfärdande myndighet*). Medlemsstaterna bör själva utse sina utfärdande myndigheter och avgöra om de kan involvera andra behöriga organ i utfärdandeprocessen. Medlemsstaterna bör tillhandahålla kommissionen relevant

information om de myndigheter som har befogenhet att utfärda ett företrädarintyg så att denna information kan göras allmänt tillgänglig.

- (39) För att säkerställa att förfarandet för utfärdande av företrädarintyget är enhetligt i hela unionen bör denna förordning innehålla regler om utfärdandet av företrädarintyget. Den utfärdande myndigheten bör utfärda företrädarintyget på grundval av en ansökan och efter att ha kontrollerat de uppgifter som ska intygas. Förfarandet för ansökan om och utfärdande av företrädarintyget bör förenklas genom att ge den myndighet som utfärdar företrädarintyget tillgång till den ursprungliga åtgärden eller de ursprungliga bekräftade företrädarbefogenheterna och kännedom om deras fortsatta giltighet och den informationen de innehåller. När så är möjligt bör den utfärdande myndigheten konsultera det system för sammankoppling av skyddsregister som inrättas genom denna förordning innan företrädarintyget utfärdas för att kontrollera om det finns en motstridig åtgärd eller motstridiga företrädarbefogenheter i en annan medlemsstat. Om sökanden i ansökan om ett företrädarintyg anger att intyget bör tjäna till att styrka dennes befogenheter för ett specifikt ändamål eller i ett specifikt sammanhang, bör den utfärdande myndigheten i möjligaste mån inkludera tillräckligt detaljerad information i företrädarintyget som återspeglar detta ändamål eller sammanhang. Originalet av företrädarintyget bör förvaras hos den utfärdande myndigheten, som bör utfärda en eller flera bestyrkta kopior av företrädarintyget till den sökande. Företrädarintyget bör utfärdas med användning av det obligatoriska formuläret i bilagan till denna förordning. För att undvika översättningskostnader när företrädarintyget uppvisas i en annan medlemsstat bör formuläret för företrädarintyget i bilagan till denna förordning finnas tillgängligt på alla unionsspråk.
- (40) För att säkerställa att företrädarintyget och dess bestyrkta kopior förblir aktuella och baseras på en giltig ursprunglig åtgärd eller giltiga ursprungliga bekräftade företrädarbefogenheter, bör företrädarintygets och dess bestyrkta kopiors giltighet vara tidsbegränsad. När företrädarintyget upphör att gälla får den utfärdande myndigheten utfärda ett nytt företrädarintyg när alla uppgifter för utfärdandet av företrädarintyget har kontrollerats. Syftet med den begränsade giltigheten är att säkerställa att den utfärdande myndigheten regelbundet kontrollerar att den rättsliga situationen för den vuxne inte har ändrats, till exempel på grundval av en senare åtgärd som rör den vuxne eller en återkallelse av företrädares befogenheter. Företrädarintygets giltighet bör i princip vara begränsad till ett år. Den utfärdande myndigheten får emellertid fastställa företrädarintygets giltighetstid på olika sätt från fall till fall, särskilt med beaktande av företrädarintygets giltighetspresumtion och de verkningar som är knutna till det utfärdade företrädarintyget, särskilt vad gäller skydd av tredje part som gör transaktioner med företrädares. Den utfärdande myndigheten bör särskilt beakta skyddets art och förväntade varaktighet, den ursprungliga åtgärdens giltighet, eventuella arrangemang som gjorts av den vuxne i de ursprungliga bekräftade företrädarbefogenheterna samt målsättningen att företrädarintyget på ett korrekt sätt bör återge den vuxnes rättsliga situation under hela företrädarintygets giltighetstid. Den utfärdande myndigheten får därför utfärda företrädarintyget för en kortare period än ett år, till exempel om den ursprungliga åtgärden ska tillämpas under kortare tid än ett år, eller utfärda det för en längre period än ett år, till exempel om den ursprungliga åtgärden ska tillämpas i flera år och sannolikheten att den vuxnes omständigheter förändras är minimal. Giltighetstiden för de bestyrkta kopiorna av företrädarintyget bör motsvara företrädarintygets giltighetstid.
- (41) Företrädarintyget bör ha samma verkan i samtliga medlemsstater. Det bör inte vara en exekutionstitel i sig, men bör ha bevisvärde och förutsättas på ett korrekt sätt ange de

uppgifter i företrädarintyget som har fastställts enligt den lag som är tillämplig på skyddet av en viss vuxen eller enligt varje annan lag som är tillämplig på specifika delar. Detta antagande om riktighet förstärks av det faktum att den utfärdande myndigheten innan den utfärdar företrädarintyget bör kontrollera, inbegripet genom sammankopplingssystemet, att den ursprungliga åtgärden eller de ursprungliga bekräftade företrädarbefogenheterna fortfarande är giltiga och inte har ersatts av en senare åtgärd eller senare bekräftade företrädarbefogenheter. Företrädarintygets bevisvärde bör emellertid inte utvidgas till uppgifter som inte omfattas av denna förordning, till exempel frågan om huruvida en viss tillgång tillhörde den vuxne.

- (42) Varje person som har kontakt med någon som i ett giltigt företrädarintyg anges som den vuxnes företrädare i ett visst ärende, bör ges lämpliga garantier om han eller hon handlat i god tro när de förlitat sig på att den information som bestyrks i företrädarintyget är korrekt. Samma typ av garanti bör ges till varje person som, genom att förlita sig på den information som bestyrks i ett giltigt företrädarintyg, ger den vuxnes företrädare tillgång till fast egendom eller andra tillgångar tillhörande den vuxne, gör betalningar till företrädaren eller köper eller tar emot egendom från företrädaren, om företrädaren i ett giltigt företrädarintyg anges vara berättigad att agera på den vuxnes vägnar i dessa frågor. Skyddet bör säkerställas om bestyrkta kopior som fortfarande är giltiga uppvisas.
- (43) För att säkerställa tillgång till rättslig prövning och förbättra företrädarintygets tillförlitlighet är det nödvändigt att ge möjlighet till prövning av den utfärdande myndighetens beslut att utfärda eller vägra att utfärda ett företrädarintyg eller beslut om att rätta, ändra eller återkalla ett företrädarintyg. När företrädarintyget rättas, ändras eller återkallas bör den utfärdande myndigheten meddela de personer för vilka bestyrkta kopior har utfärdats så att missbruk av sådana kopior förhindras.
- (44) För att säkerställa ett kontinuerligt skydd för vuxna i gränsöverskridande situationer i unionen bör behöriga myndigheter och centralmyndigheter ha tillgång till relevant information om förekomsten av åtgärder som vidtagits av andra myndigheter, inbegripet sådana åtgärder som har vidtagits i en annan medlemsstat. För att skydda rätten till oberoende och frihet att göra egna val är det dessutom av avgörande betydelse att den vilja som den vuxne uttryckt i företrädarbefogenheterna respekteras, även i de fall där dessa befogenheter har beviljats av den vuxne i en annan medlemsstat eller bekräftats av behöriga myndigheter i en annan medlemsstat. För att förbättra tillhandahållandet av information till relevanta behöriga myndigheter och centralmyndigheter och för att förhindra parallella förfaranden eller bristande hänsynstagande till företrädarbefogenheter bör medlemsstaterna vara skyldiga att upprätta och upprätthålla ett eller flera register med uppgifter om skydd för vuxna. Skyddsregistren bör innehålla obligatorisk information om åtgärder som vidtas av medlemsstaternas myndigheter och, om det i den nationella lagstiftningen föreskrivs att en behörig myndighet ska bekräfta företrädarbefogenheterna, obligatoriska uppgifter om dessa bekräftade företrädarbefogenheter. För att säkerställa interoperabilitet och tillgång till information om skydd för vuxna i unionen bör de medlemsstater som före antagandet av denna förordning har upprättat register över skyddsåtgärder, bekräftade företrädarbefogenheter eller andra typer av företrädarbefogenheter som registrerats enligt nationell lagstiftning, tillgängliggöra samma obligatoriska information som ingår i de registren.
- (45) För att säkerställa att den information som tillhandahålls genom systemet för sammankoppling är relevant bör det inte föreligga några hinder för att medlemsstaterna, via systemet för sammankoppling, tillhandahåller ytterligare

information utöver den obligatoriska informationen. Medlemsstaterna bör i synnerhet ha möjlighet att via systemet för sammankoppling tillgängliggöra information om åtgärdens art, företrädarens namn eller historiska uppgifter om åtgärder och företrädarbefogenheter som registrerats före tillämpningen av denna förordning.

- (46) För att det ska bli lättare för andra medlemsstaters behöriga myndigheter och centralmyndigheter med ett berättigat intresse att få tillgång till den information som registrerats i skyddsregister eller register över andra företrädarbefogenheter bör dessa register över åtgärder, bekräftade företrädarbefogenheter eller andra typer av företrädarbefogenheter kopplas samman. Denna förordning bör utgöra rättslig grund för denna sammankoppling.
- (47) Sammankopplingen av medlemsstaternas register är en viktig del av samarbetsmekanismen för att skydda vuxnas rättigheter i gränsöverskridande fall och säkerställa rättssäkerhet i unionen. Medlemsstaterna bör därför se till att den information som lagras i deras register är aktuell. Myndigheterna i en medlemsstat bör, när de ändrar eller avslutar en åtgärd som vidtagits i en annan medlemsstat, se till att lämplig information lämnas till myndigheterna i den andra medlemsstaten, särskilt så att den andra medlemsstaten kan uppdatera sitt eller sina skyddsregister.
- (48) Moderna och tidseffektiva metoder för skriftlig kommunikation mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter och centralmyndigheter bör säkerställas. När det gäller förfaranden enligt denna förordning bör skriftlig kommunikation mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter och centralmyndigheter som regel ske på elektronisk väg genom ett säkert och tillförlitligt decentraliserat it-system. Det decentraliserade it-systemet bör bestå av medlemsstaternas back-end-system och interoperabla åtkomstpunkter, inklusive den europeiska elektroniska åtkomstpunkten, och bör vara sammanlänkade via denna. Åtkomstpunkterna i det decentraliserade it-systemet bör baseras på e-Codex-systemet, som inrättades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/850¹³.
- (49) Det skulle kunna bli omöjligt att göra överföringar via det decentraliserade it-systemet till följd av en störning i systemet, eller om arten av det som ska överföras innebär att en digital överföring inte är praktiskt möjlig, t.ex. överföring av fysiska/materiella bevis. När det decentraliserade it-systemet inte används bör kommunikationen ske på lämpligast möjliga sätt. Sådana alternativa metoder bör bland annat innebära att översändandet sker så snabbt som möjligt och på ett säkert sätt på annan elektronisk väg eller genom posttjänster.
- (50) För att säkerställa flexibilitet i vissa gränsöverskridande förfaranden för skydd för vuxna skulle andra kommunikationsmedel kunna vara lämpligare. Det bör därför inte vara obligatoriskt att använda det decentraliserade it-systemet för direkt kommunikation mellan myndigheter, särskilt när myndigheterna behöver direkt personlig kommunikation. I sådana fall skulle mindre formella kommunikationsmedel, såsom e-post, kunna användas. Med tanke på att myndigheter hanterar känsliga uppgifter bör säkerheten och tillförlitligheten i informationsutbytet alltid beaktas vid valet av lämpliga kommunikationsmedel.
- (51) Det är nödvändigt att tillhandahålla moderna möjligheter till rättslig prövning som gör det möjligt för fysiska och juridiska personer och medlemsstaternas behöriga

¹³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/850 av den 30 maj 2022 om ett datoriserat system för gränsöverskridande elektroniskt utbyte av uppgifter på området civil- och straffrättsligt samarbete (e-Codex-systemet) och om ändring av förordning (EU) 2018/1726 (EUT L 150, 1.6.2022, s. 1).

myndigheter att kommunicera på elektronisk väg via den europeiska elektroniska åtkomstpunkten, vilken inrättats på den europeiska e-juridikportalen genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) .../...¹⁴ [digitaliseringsförordningen].

- (52) Den europeiska elektroniska åtkomstpunkten bör göra det möjligt för fysiska och juridiska personer att kommunicera elektroniskt med medlemsstaternas behöriga myndigheter i samband med beslut om erkännande eller icke-erkännande av en åtgärd, utfärdande av intyg och utfärdande, rättelse, ändring, återkallelse, tillfälligt upphävande eller prövning av det europeiska företrädarintyget. Medlemsstaternas behöriga myndigheter bör kommunicera via den europeiska elektroniska åtkomstpunkten endast om den berörda personen eller privata enheten på förhand har gett sitt uttryckliga samtycke till att detta kommunikationssätt används.
- (53) All behandling av personuppgifter enligt denna förordning bör ske i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) 2016/679¹⁵ och (EU) 2018/1725¹⁶ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG¹⁷. Personuppgifter bör behandlas enligt denna förordning endast för de särskilda ändamål som anges däri, utan att det påverkar ytterligare behandling för arkivändamål i allmänhetens intresse i enlighet med artiklarna 5.1 b och 89 i förordning (EU) 2016/679.
- (54) I allmänhet bör personuppgifter som ska behandlas enligt denna förordning i synnerhet vara sådana uppgifter som finns i de handlingar som hanteras av medlemsstaternas behöriga myndigheter och centralmyndigheter rörande vuxna som omfattas av denna förordning och deras företrädare. Dessa personuppgifter bör särskilt avse den information som behövs för att vidta en åtgärd som rör en vuxen som omfattas av denna förordning och för att säkerställa dennes fortsatta skydd i gränsöverskridande situationer. Vid tillämpningen av denna förordning kommer personuppgifterna att behandlas av medlemsstaternas behöriga myndigheter och centralmyndigheter. Dessutom kan kommissionen behöva behandla dessa uppgifter i syfte att utveckla och underhålla de digitala kommunikationsmedlen. Denna förordning bör inte begränsa lagringstiden för information och personuppgifter som behandlas av medlemsstaternas behöriga myndigheter och centralmyndigheter, eftersom skydd för vuxna ofta måste säkerställas på längre sikt och åtgärderna och de officiella handlingarna förblir relevanta under en längre tidsperiod.
- (55) Utöver den ovan beskrivna behandlingen av uppgifter bör personuppgifter också behandlas enligt denna förordning i syfte att upprätta systemet för sammankoppling av skyddsregister och andra register över företrädarbefogenheter och för att säkerställa att systemet underhålls och fungerar väl. Denna ytterligare behandling motiveras av behovet av att behöriga myndigheter och centralmyndigheter med ett berättigat intresse i medlemsstaterna har tillgång till information om huruvida en viss vuxen är skyddad i en annan medlemsstat, i syfte att säkerställa fortsatt skydd för den vuxne i gränsöverskridande situationer och öka rättssäkerheten och förutsägbarheten.

¹⁴ EUT C [nummer], [X.X.XXXX], s. X.

¹⁵ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

¹⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39).

¹⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG av den 12 juli 2002 om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation (direktiv om integritet och elektronisk kommunikation) (EGT L 201, 31.7.2002, s. 37).

Medlemsstaterna bör ansvara för den tekniska driften och underhållet av och säkerheten i sina register och, i den mån det föreskrivs i deras nationella lagstiftning, för att uppgifterna i registren är korrekta och tillförlitliga. Uppgifter om registrerade bör i första hand lagras i de register som förs av medlemsstaterna. Dessutom kan kommissionen behöva behandla uppgifter i syfte att utveckla och underhålla systemet för sammankoppling och tillfälligt lagra uppgifter som är tillgängliga genom detta system.

- (56) Medlemsstaternas behöriga myndigheter och centralmyndigheter bör behandla personuppgifter i enlighet med tillämplig dataskyddslagstiftning, särskilt förordning (EU) 2016/679. Denna förordning bör utgöra den rättsliga grunden för medlemsstaternas behöriga myndigheters och centralmyndigheters behandling av personuppgifter i enlighet med artikel 6.1 och 6.3 i förordning (EU) 2016/679. Denna förordning bör också utgöra den rättsliga grunden för kommissionens behandling av personuppgifter i enlighet med artikel 5.1 och 5.2 i förordning (EU) 2018/1725.
- (57) Dessutom kan uppgifter om vuxna som behandlas enligt denna förordning också innehålla uppgifter om deras hälsa. Dessa hälsorelaterade uppgifter kan antingen uttryckligen ingå i de handlingar som behandlas enligt denna förordning eller indirekt härledas från det förhållandet att en vuxen, på grund av nedsatt eller bristande personlig förmåga, inte kan tillvarata sina intressen. Enligt artikel 9 i förordning (EU) 2016/679 bör uppgifter om hälsa behandlas som en särskild kategori av personuppgifter. Denna förordning bör innehålla villkor och skyddsåtgärder för medlemsstaternas behöriga myndigheters och centralmyndigheters behandling av dessa särskilda kategorier av personuppgifter i enlighet med artikel 9.2 i förordning (EU) 2016/679. Uppgifterna kommer att behandlas av medlemsstaternas myndigheter som en del av deras dömande verksamhet i enlighet med led f i den artikeln; alternativt kommer behandlingen, i enlighet med led g i den artikeln, att vara nödvändig av hänsyn till ett viktigt allmänt intresse på grundval av denna förordning, vars syfte är att stärka skyddet av grundläggande fri- och rättigheter och andra rättigheter för vuxna i gränsöverskridande situationer, effektivisera och påskynda rättsliga och administrativa förfaranden som rör skydd för vuxna och stärka rättssäkerheten och förutsägbarheten i gränsöverskridande kontakter. Denna förordning bör också innehålla villkor och skyddsåtgärder för kommissionens behandling av dessa särskilda kategorier av personuppgifter i enlighet med artikel 10.2 i förordning (EU) 2018/1725. Behandlingen av uppgifter kommer att vara nödvändig för att fastställa, göra gällande eller försvara rättsliga anspråk i enlighet med led f i den artikeln, eller vara nödvändig av skäl som rör ett väsentligt allmänt intresse på grundval av denna förordning, i enlighet med led g i den artikeln.
- (58) Lämpliga skyddsåtgärder bör finnas för sådan behandling av särskilda kategorier av personuppgifter, och sådana uppgifter bör behandlas enligt denna förordning endast om det är nödvändigt för och på ett sätt som är proportionellt i förhållande till de ändamål med behandlingen som anges i denna förordning. Exempelvis bör ett antal skyddsåtgärder införas när systemet för sammankoppling inrättas. De uppgifter som behandlas genom systemet för sammankoppling bör begränsas till vad som är nödvändigt för att få tillgång till information om åtgärder och företrädarbefogenheter avseende en viss vuxen. Uppgifter som behandlas genom systemet för sammankoppling bör därför begränsas till de personuppgifter som ingår i den obligatoriska information som fastställs i denna förordning, såvida inte medlemsstaterna via systemet för sammankoppling ger tillgång till ytterligare uppgifter, såsom registrerade företrädarbefogenheter, eller namnet på en företrädare

och befogenhetens omfattning. Systemet för sammankoppling bör inte lagra några personuppgifter med undantag för tillfällig lagring som behövs för att säkerställa tillgång till uppgifterna. Tillgången till uppgifter genom systemet för sammankoppling bör inte vara offentlig. Endast de behöriga myndigheter och centralmyndigheter som enligt sin nationella lagstiftning har rätt att få tillgång till de nationella registren bör få tillgång till systemet för sammankoppling, förutsatt att de också har ett berättigat intresse av att få tillgång till vissa uppgifter. Genomförandeakter bör innehålla ytterligare dataskyddsgarantier för digital kommunikation och sammankoppling av register.

- (59) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 42 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725¹⁸ och avgav ett yttrande den [datum]¹⁹.
- (60) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter när det gäller inrättandet av det decentraliserade it-systemet och det decentraliserade systemet för sammankoppling enligt denna förordning. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011²⁰.
- (61) De formulär och den information som tillhandahålls allmänheten och kommunikationen mellan behöriga myndigheter och fysiska personer i enlighet med denna förordning bör vara tillgängliga, i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/882²¹. Tillgänglighetskravet bör bedömas och genomföras med beaktande av informationens eller kommunikationens art och rättsliga verkan. I synnerhet bör intygen och det europeiska företrädarintyget på ett korrekt och detaljerat sätt återge innehållet i den vidtagna åtgärden eller de beviljade företrädarbefogenheterna, utan förenklingar.
- (62) För att säkerställa att de intyg som föreskrivs i artiklarna 15 och 17 och det europeiska företrädarintyg som föreskrivs i kapitel VII i denna förordning hålls uppdaterade bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på ändringar av bilagorna I–X till denna förordning. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning²². För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.

¹⁸ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39).

¹⁹ EUT C [nummer], [X.X.XXXX], s. X.

²⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

²¹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/882 av den 17 april 2019 om tillgänglighetskrav för produkter och tjänster (EUT L 151, 7.6.2019, s. 70).

²² Interinstitutionellt avtal mellan Europaparlamentet, Europeiska unionens råd och Europeiska kommissionen om bättre lagstiftning (EUT L 123, 12.5.2016, s. 1).

- (63) I enlighet med principen om ömsesidigt förtroende och för att underlätta gränsöverskridande förfaranden bör de administrativa formaliteterna i samband med rörlighet för officiella handlingar förenklas i frågor som rör skydd för vuxna. Offentliga handlingar som lämnas in i samband med tillämpningen av denna förordning bör därför undantas från legalisering eller liknande förfaranden, såsom apostill. Detta undantag bör omfatta officiella handlingar som utfärdas av en offentlig myndighet i en medlemsstat och överlämnas till offentliga myndigheter i en annan medlemsstat. Detta undantag bör särskilt gälla i samband med rättsliga förfaranden med gränsöverskridande inslag eller i förfaranden som inrättas genom denna förordning, och bör omfatta officiella handlingar som direkt avser skydd för vuxna och andra styrkande handlingar.
- (64) I förbindelserna mellan medlemsstaterna bör denna förordning ha företräde framför 2000 års Haagkonventionen om skydd för vuxna. För att säkerställa att 2000 års Haagkonvention tillämpas i förhållande till tredjeländer som är avtalsslutande parter i den konventionen och för vilka denna förordning inte är tillämplig bör denna förordning, under vissa särskilda omständigheter, när den vuxne har sin vanliga vistelseort i unionen och det gränsöverskridande inslaget i det aktuella fallet involverar det tredjelandet, inte vara tillämplig. Dessutom bör samarbetet mellan behöriga myndigheter och centralmyndigheter i en medlemsstat respektive i en fördragsslutande part i 2000 års Haagkonvention regleras av relevanta bestämmelser i konventionen.
- (65) Denna förordning bör inte tillämpas på barn under 18 år, heller inte i fall där barnet har förvärvat rättslig handlingsförmåga innan denna ålder har uppnåtts. Därigenom bör det vara möjligt att undvika överlappning med tillämpningsområdet för rådets förordning (EU) 2019/1111²³ och Haagkonventionen av den 19 oktober 1996 om behörighet, tillämplig lag, erkännande, verkställighet och samarbete i frågor om föräldraansvar och åtgärder till skydd för barn²⁴. Detta bör också förebygga att vissa personer inte omfattas vare sig av denna förordning eller av dessa två instrument.
- (66) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark.
- (67) [I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, deltar Irland inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämpligt på Irland.]
ELLER
- (68) [I enlighet med artikel 3 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, har Irland [genom en skrivelse av den ...] meddelat att det önskar delta i antagandet och tillämpningen av denna förordning.]
- (69) Eftersom målen för denna förordning, dvs. att stärka skyddet av vuxnas rättigheter i gränsöverskridande situationer i unionen, effektivisera och påskynda

²³ Rådets förordning (EU) 2019/1111 av den 25 juni 2019 om behörighet, erkännande och verkställighet av avgöranden i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar, och om internationella bortföranden av barn (EUT L 178, 2.7.2019, s. 1).

²⁴ EUT L 151, 11.6.2008, s. 39.

gränsöverskridande förfaranden som rör skydd för vuxna samt öka rättssäkerheten och förutsägbarheten i dessa situationer, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av denna förordnings direkta tillämplighet och bindande karaktär, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i den artikeln går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Kapitel I

TILLÄMPNINGSSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Innehåll

I denna förordning fastställs regler för

- a) att fastställa den medlemsstat vars myndigheter har behörighet att vidta åtgärder till skydd för den vuxnes person eller egendom,
- b) att fastställa vilken lag dessa myndigheter ska tillämpa när de utövar sin behörighet,
- c) att fastställa vilken lag som är tillämplig på företrädande av den vuxne,
- d) att föreskriva erkännande och verkställighet av sådana åtgärder i alla medlemsstater,
- e) att föreskriva godkännande av officiella handlingar i alla medlemsstater,
- f) att upprätta ett samarbete mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter och centralmyndigheter för att uppnå syftena med denna förordning,
- g) att digitalisera kommunikationen mellan behöriga myndigheter och centralmyndigheter och tillhandahålla digitala medel för kommunikation mellan fysiska och juridiska personer och behöriga myndigheter,
- h) att inrätta ett europeiskt företrädarintyg,
- i) att inrätta ett system för sammankoppling av medlemsstaternas skyddsregister.

Artikel 2

Tillämpningsområde

- 1. Denna förordning ska i civilrättsliga frågor tillämpas på skydd i gränsöverskridande situationer för vuxna som på grund av nedsatt eller bristande personlig förmåga inte kan försvara sina intressen.
- 2. Denna förordning ska tillämpas även på åtgärder som avser en vuxen som inte hade fyllt 18 år vid den tidpunkt då åtgärden vidtogs.
- 3. De frågor som avses i punkt [1](#) kan i synnerhet gälla
 - a) fastställande av nedsatt eller bristande personlig förmåga för en vuxen och förordnande om en skyddsordning,
 - b) placering av den vuxne under en rättslig eller administrativ myndighets skydd,

- c) förvaltarskap, godmanskap, intressebevakning och liknande institut,
 - d) förordnande av och uppgifter för en person eller ett organ som ska ansvara för den vuxnes person eller egendom, eller som ska företräda eller bistå den vuxne,
 - e) beslut om placering av den vuxne på en institution eller något annat ställe där skydd kan tillhandahållas,
 - f) förvaltning av, bevarande av eller förfogande över den vuxnes egendom,
 - g) beviljande av tillstånd till ett särskilt ingripande för att skydda den vuxne eller dennes egendom.
4. Denna förordning ska inte tillämpas på
- a) underhållsskyldighet,
 - b) ingående, annullering och upplösning av äktenskap eller motsvarande förhållande eller hemskilnad,
 - c) förmögenhetsförhållanden i äktenskap eller motsvarande förhållande,
 - d) truster eller arv,
 - e) social trygghet,
 - f) offentligrättsliga åtgärder av allmän karaktär i fråga om hälsa,
 - g) åtgärder som vidtas mot en person till följd av att han eller hon har begått brottsliga gärningar,
 - h) beslut om rätt till asyl och om invandring,
 - i) åtgärder som enbart syftar till allmän säkerhet.
5. Vad som anges i punkt 4 ska inte inverka på en persons behörighet att verka som den vuxnes företrädare i de frågor som nämns där.

Artikel 3

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

- 1) *vuxen*: en person som har fyllt 18 år.
- 2) *åtgärd*: varje åtgärd som vidtas av en myndighet i en medlemsstat till skydd för en vuxen, oavsett vad den kallas.
- 3) *företrädarbefogenheter*: befogenheter som beviljats av en vuxen, antingen enligt ett avtal eller genom en ensidig handling, och som ska utövas när den vuxne inte kan försvara sina intressen.
- 4) *ursprungsmedlemsstat*: den medlemsstat där åtgärden vidtogs eller den officiella handlingen formellt upprättades.
- 5) *officiell handling*: en handling i en fråga om skydd av en vuxen som har upprättats eller registrerats som en officiell handling i en medlemsstat och vars äkthet
 - a) avser den officiella handlingens underskrift och innehåll och
 - b) har bestyrkts av en offentlig myndighet eller av en annan för ändamålet bemyndigad myndighet i ursprungsmedlemsstaten.

- 6) *myndighet*: varje rättslig eller administrativ medlemsstatsmyndighet som är behörig att vidta åtgärder för att skydda en vuxen eller dennes egendom.
- 7) *ursprungsmyndighet*: den myndighet som har vidtagit åtgärden eller upprättat den officiella handlingen.
- 8) *bekräftade företrädarbefogenheter*: företrädarbefogenheter med avseende på vilka en behörig myndighet har bekräftat att den företrädare som har dessa befogenheter kan utöva dem.
- 9) *behörig myndighet*: en offentlig myndighet i en medlemsstat med ansvar i frågor som rör skydd av vuxna.
- 10) *sammankopplingssystem*: ett system för sammankoppling av skyddsregister och register över andra företrädarbefogenheter.
- 11) *decentraliserat it-system*: ett nätverk av it-system, driftskompatibla åtkomstpunkter som drivs inom ramen för varje medlemsstats individuella ansvar och förvaltning och den europeiska elektroniska åtkomstpunkten, vilket möjliggör ett säkert och tillförlitligt gränsöverskridande informationsutbyte.
- 12) *skyddsregister*: ett register där åtgärder till skydd för en vuxen eller bekräftade företrädarbefogenheter har registrerats.
- 13) *europeisk elektronisk åtkomstpunkt*: en driftskompatibel åtkomstpunkt enligt definitionen i artikel 2.5 i förordning [...] [digitaliseringsförordningen].

Artikel 4

Hänvisningar till 2000 års Haagkonvention om skydd för vuxna

Haagkonventionen av den 13 januari 2000 om internationellt skydd för vuxna (2000 års Haagkonvention), som åtföljer denna förordning, ska gälla i tillämpliga delar när den hänvisas till i denna förordning.

Kapitel II BEHÖRIGHET

Artikel 5

Allmän behörighet

Om inte annat följer av artikel 6 i denna förordning ska behörigheten bestämmas i enlighet med kapitel II i 2000 års Haagkonvention.

Artikel 6

Val av behörighet

1. Utan hinder av artikel 5 ska myndigheterna i en annan medlemsstat än den medlemsstat där den vuxne har hemvist vara behöriga om samtliga följande villkor är uppfyllda:
 - a) Den vuxne valde myndigheterna i den medlemsstaten när han eller hon fortfarande kunde försvara sina intressen.
 - b) Utövandet av behörigheten ligger i den vuxnes intresse.

- c) De myndigheter i en medlemsstat som har behörighet enligt artiklarna 5–8 i 2000 års Haagkonvention har inte utövat sin behörighet.
2. När myndigheterna i en medlemsstat utövar sin behörighet i enlighet med punkt [1](#) ska de, med användning av formuläret i **bilaga IV**, underrätta centralmyndigheten i den medlemsstat där den vuxne har hemvist, vilken har utsetts i enlighet med artikel [18](#).
3. Det val av behörighet som avses i punkt [1](#) ska uttryckas skriftligen samt dateras och undertecknas av den vuxne. Ett elektroniskt meddelande som möjliggör en varaktig dokumentation av valet ska anses vara likvärdigt med ett skriftligt meddelande.
4. De hänvisningar till artikel 5 i 2000 års Haagkonvention som ingår i artiklarna 7.1, 7.2, 7.3, 9, 10, 11.1 och 11.2 i den konventionen ska förstås så att de även hänvisar till den här artikeln. Den information som föreskrivs i artikel 10.4 i den konventionen ska i tillämpliga fall även tillhandahållas den myndighet som har utövat sin behörighet i enlighet med punkt 1.

Artikel 7

Icke-exklusiv behörighet

Behörighet som tilldelas de myndigheter som den vuxne valt i enlighet med artikel [6](#) i denna förordning ska inte vara exklusiv och ska i synnerhet inte hindra de myndigheter som är behöriga enligt artiklarna 5 och 6 i 2000 års Haagkonvention från att utöva sin behörighet när de myndigheter som den vuxne har valt inte har utövat sin behörighet eller när de har avstått från denna behörighet.

Kapitel III TILLÄMPLIG LAG

Artikel 8

Fastställande av tillämplig lag

Vilken lag som är tillämplig på gränsöverskridande skydd för vuxna ska fastställas i enlighet med kapitel III i 2000 års Haagkonvention.

Kapitel IV ERKÄNNANDE OCH VERKSTÄLLIGHET AV ÅTGÄRDER

AVSNITT 1

ERKÄNNANDE AV ÅTGÄRDER

Artikel 9

Erkännande av en åtgärd

1. En åtgärd som har vidtagits av myndigheterna i en medlemsstat ska erkännas i de andra medlemsstaterna utan att det krävs något särskilt förfarande.
2. Varje berörd person, även den vuxne som berörs av åtgärden, får begära att myndigheterna i en medlemsstat beslutar om erkännande eller icke-erkännande av en åtgärd som har vidtagits i en annan medlemsstat.

3. Om utgången av ett förfarande vid en myndighet i en medlemsstat är avhängig en anknytande fråga om vägran eller icke-vägran av erkännande, ska den myndigheten ha behörighet att avgöra den frågan.

Artikel 10

Grunder för att vägra erkännande

Erkännande av en åtgärd som vidtagits i en annan medlemsstat får vägras

- a) om åtgärden har vidtagits inom ramen för ett rättsligt eller administrativt förfarande utan att den vuxne har fått möjlighet att yttra sig, såvida det inte är fråga om ett brådskande fall,
- b) om ett erkännande uppenbart skulle strida mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i den medlemsstat där erkännande begärs,
- c) om åtgärden är oförenlig med en senare åtgärd som har vidtagits i ett tredjeland som skulle ha varit behörigt enligt artikel [5](#) eller [6](#), om den senare åtgärden uppfyller kraven för erkännande i den anmodade medlemsstaten,
- d) om förfarandet i artikel [14](#) inte har följts.

AVSNITT 2

VERKSTÄLLBARHET OCH VERKSTÄLLIGHET AV ÅTGÄRDER

Artikel 11

Verkställbarhet (avskaffande av exekvatur)

En åtgärd som har vidtagits av myndigheterna i en medlemsstat och som är verkställbar i den medlemsstaten ska vara verkställbar i en annan medlemsstat utan att det behövs någon verkställbarhetsförklaring.

Artikel 12

Verkställighet

1. Om inget annat följer av avsnitt [3](#) ska verkställighetsförfarandet för åtgärder som vidtagits i en annan medlemsstat regleras av den verkställande medlemsstatens lag. En åtgärd som har vidtagits i en medlemsstat och som är verkställbar i den anmodade medlemsstaten ska verkställas i den medlemsstaten på samma villkor som en åtgärd som vidtagits i den anmodade medlemsstaten.
2. Utan hinder av punkt [1](#) ska grunderna för att vägra eller skjuta upp verkställighet enligt den anmodade medlemsstatens lag gälla i den mån de inte strider mot de grunder som avses i artikel [10](#).

AVSNITT 3

GEMENSAMMA BESTÄMMELSER

Artikel 13

Ingen omprövning i sak

En åtgärd som har vidtagits av myndigheterna i en medlemsstat får under inga omständigheter omprövas i sak.

Artikel 14

Förfarande

1. En person som ansöker om eller bestrider erkännande, begär verkställighet av eller åberopar en åtgärd som vidtagits i en medlemsstat vid myndigheterna i en annan medlemsstat ska lämna in
 - a) en kopia av åtgärden som uppfyller de villkor som är nödvändiga för att dess äkthet ska kunna fastställas,
 - b) ett intyg som utfärdats i enlighet med artikel [15](#).
2. Den myndighet vid vilken en åtgärd som vidtagits i en annan medlemsstat åberopas, eller vid vilken erkännande eller verkställighet av en åtgärd som vidtagits i en annan medlemsstat begärs eller bestrids, får vid behov kräva att sökanden tillhandahåller en översättning eller translitterering av innehållet i det intyg som avses i punkt [1 b](#).

Artikel 15

Intyg

Ursprungsmyndigheten ska på begäran av en berörd person utfärda ett intyg med användning av formuläret i **bilaga I** vilket återger åtgärdens innehåll.

Kapitel V OFFICIELLA HANDLINGAR

Artikel 16

Godkännande av officiella handlingar

1. En officiell handling som har upprättats i en medlemsstat ska ha samma bevisvärde i en annan medlemsstat som den har i ursprungsmedlemsstaten eller ett bevisvärde som är så jämförbart som möjligt, under förutsättning att detta inte uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen i den berörda medlemsstaten.
2. Den officiella handlingen ska uppfylla de villkor som är nödvändiga för att dess äkthet ska kunna fastställas i ursprungsmedlemsstaten.

Artikel 17

Intyg

En person som vill använda en officiell handling i en annan medlemsstat får uppmana den behöriga myndighet som formellt har upprättat eller registrerat den offentliga handlingen i ursprungsmedlemsstaten att fylla i formuläret i **bilaga II** med en beskrivning av den officiella handlingens bevisvärde i ursprungsmedlemsstaten.

Kapitel VI

SAMARBETE

AVSNITT 1

CENTRALMYNDIGHETER

Artikel 18

Utseende av en centralmyndighet

1. Varje medlemsstat ska utse en eller flera centralmyndigheter med uppgift att bistå vid tillämpningen av denna förordning och ange deras territoriella och materiella befogenheter.
2. Om en medlemsstat har utsett mer än en centralmyndighet ska meddelanden skickas direkt till den behöriga centralmyndigheten. Om ett meddelande skickas till en centralmyndighet som inte är behörig, ska denna sända det vidare till den behöriga centralmyndigheten och informera avsändaren om detta.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att centralmyndigheterna har tillräckliga och lämpliga medel i fråga om personal, resurser och modern kommunikationsutrustning för att korrekt kunna utföra sina uppgifter enligt denna förordning.

Artikel 19

Centralmyndigheternas uppgifter

1. Centralmyndigheterna ska samarbeta sinsemellan och främja samarbete mellan de behöriga myndigheterna i sina medlemsstater vid tillämpningen av denna förordning.
2. Centralmyndigheterna ska lämna information om nationell lagstiftning och nationella förfaranden och tjänster i frågor som rör skydd av vuxna och vidta de åtgärder som de anser vara lämpliga för att förbättra tillämpningen av denna förordning.
3. Centralmyndigheterna ska på alla sätt underlätta kommunikationen mellan de behöriga myndigheterna.

Artikel 20

Lokalisering av en vuxen eller en person som sannolikt kommer att ge stöd

Centralmyndigheten i en medlemsstat ska, direkt eller via behöriga myndigheter, på begäran av en myndighet i en annan medlemsstat bistå med att lokalisera

- a) en vuxen, om det kan antas att den vuxne befinner sig och behöver skydd på den anmodade medlemsstatens territorium,
- b) en person som sannolikt kommer att ge den vuxne stöd, i enlighet med den information som lämnats av den vuxne eller en annan behörig myndighet, om det kan antas att personen befinner sig på den anmodade medlemsstatens territorium.

Artikel 21

Placering

1. Om en myndighet i en medlemsstat överväger att placera den vuxne i en annan medlemsstat på en inrättning eller någon annan institution där skydd kan tillhandahållas, ska den först inhämta godkännande från en centralmyndighet i den andra medlemsstaten. För detta ändamål ska den till centralmyndigheten i den anmodade medlemsstaten översända en rapport om den vuxne tillsammans med skälen till den föreslagna åtgärden, med användning av formuläret i **bilaga VI**.
2. Punkt 1 ska inte tillämpas om man överväger att placera den vuxne hos en privatperson.
3. Beslutet om att bevilja eller vägra godkännande ska översändas till den anmodande myndigheten senast sex veckor från mottagandet av begäran, utom i fall då detta är omöjligt på grund av exceptionella omständigheter.
4. Punkterna [1](#), [2](#) och [3](#) ska inte hindra centralmyndigheter eller behöriga myndigheter från att med centralmyndigheter eller behöriga myndigheter i en eller flera andra medlemsstater ingå eller upprätthålla befintliga överenskommelser eller arrangemang som underlättar samrådsförfarandet för att erhålla ett godkännande i deras förbindelser med varandra.

Artikel 22

Utseende av en företrädare utomlands

1. När en myndighet i en medlemsstat överväger att utse en behörig myndighet i en annan medlemsstat till företrädare för en vuxen för att stödja genomförandet av en åtgärd, ska den översända sin begäran till centralmyndigheten i den anmodade staten med användning av **formuläret i bilaga VII**.
2. Om den anmodade centralmyndigheten kräver det, ska den begärande myndigheten säkerställa att följande kostnader ersätts utan dröjsmål:
 - a) De arvoden som betalats till företrädaren.
 - b) De kostnader som uppstått till följd av genomförandet av åtgärden i den andra medlemsstaten.
3. Innan den anmodade centralmyndigheten verkställer begäran får den uppmana den begärande myndigheten att ställa en lämplig säkerhet eller betala förskott på de begärda kostnaderna.
4. Parternas skyldighet att stå för arvoden och kostnader i enlighet med punkt [2](#) eller ställa säkerhet eller betala förskott i enlighet med punkt [3](#) ska regleras av lagstiftningen i den begärande myndighetens medlemsstat.

Artikel 23

Möten mellan centralmyndigheter

1. Centralmyndigheterna ska hålla regelbundna möten för att underlätta tillämpningen av denna förordning.

2. Centralmyndigheternas möten ska framför allt sammankallas av kommissionen inom ramen för det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område i enlighet med rådets beslut 2001/470/EG²⁵.

AVSNITT 2

BEHÖRIGA MYNDIGHETER

Artikel 24

Genomförande av åtgärder

De behöriga myndigheterna i en medlemsstat får begära att de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat bistår vid genomförandet av åtgärder.

Artikel 25

Utbyte av information mellan myndigheter

1. När en åtgärd övervägs får myndigheterna i en medlemsstat, om den vuxnes situation så kräver, begära att alla myndigheter i en annan medlemsstat som har information som är relevant för skyddet av den vuxne överlämnar denna information.
2. Den begäran som avses i punkt [1](#) ska översändas direkt eller via centralmyndigheten i den anmodade medlemsstaten.

Artikel 26

Allvarlig fara

1. Om den vuxne är utsatt för allvarlig fara ska de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där åtgärder till skydd för den vuxne har vidtagits eller övervägs – om de informeras om att den vuxne har bytt hemvist till eller befinner sig i en annan medlemsstat – informera de behöriga myndigheterna i den andra medlemsstaten om faran och om vilka åtgärder som vidtagits eller övervägs.
2. Den information som avses i punkt [1](#) ska översändas direkt eller via centralmyndigheten i den anmodade medlemsstaten.

Artikel 27

Direkt kommunikation och samarbete mellan myndigheter

1. Vid tillämpning av denna förordning får medlemsstaternas myndigheter samarbeta och kommunicera direkt med eller begära information direkt från varandra, förutsatt att denna kommunikation respekterar de processuella rättigheter som tillkommer parterna i förfarandet och informationens konfidentialitet.
2. Det samarbete som avses i punkt [1](#) får genomföras på alla sätt som myndigheten finner lämpligt och kan särskilt avse kommunikation för tillämpningen av
 - a) artikel [5](#),
 - b) detta kapitel.

²⁵ Rådets beslut 2001/470/EG av den 28 maj 2001 om inrättande av ett europeiskt rättsligt nätverk på privaträttens område (EGT L 174, 27.6.2001, s. 25).

3. För kommunikation i enlighet med artikel 8 i 2000 års Haagkonvention får medlemsstaternas myndigheter använda formuläret i bilaga VIII till denna förordning.
4. För att informera myndigheterna i en annan medlemsstat i enlighet med artiklarna 7, 10 och 11 i 2000 års Haagkonvention får medlemsstaternas myndigheter använda formuläret i bilaga IX till denna förordning.

AVSNITT 3

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 28

Medling och alternativ tvistlösning

Medlemsstaternas centralmyndigheter och behöriga myndigheter ska, antingen direkt eller via andra organ, uppmuntra till medling eller andra typer av alternativ tvistlösning för att uppnå samförståndslösningar om skyddet för den vuxnes person eller egendom i situationer som omfattas av denna förordning.

Artikel 29

Förbud mot att lämna ut information

Centralmyndigheterna och de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna får inte lämna ut eller bekräfta information som samlats in eller översänts för tillämpningen av denna förordning om de bedömer att detta skulle

- a) äventyra den vuxnes eller en annan persons hälsa, säkerhet eller frihet,
- b) försätta den vuxnes egendom i fara.

Artikel 30

Kostnader för centralmyndigheter och behöriga myndigheter

1. Det bistånd som centralmyndigheterna och de behöriga myndigheterna tillhandahåller enligt denna förordning ska vara kostnadsfritt.
2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel [37.2](#) ska varje centralmyndighet och varje behörig myndighet bära sina egna kostnader vid tillämpningen av denna förordning.

Artikel 31

Språk

1. Begäranden eller ansökningar som görs enligt detta kapitel ska fyllas i på det officiella språket i den anmodade medlemsstaten eller, om den medlemsstaten har flera officiella språk, på det officiella språket eller ett av de officiella språken på den ort där den berörda centralmyndigheten eller behöriga myndigheten är belägen, eller på något annat av unionens officiella språk som den medlemsstaten har angett att den kan godta, om inte centralmyndigheten eller den behöriga myndigheten i den medlemsstaten har meddelat att en översättning inte är nödvändig.

2. De handlingar som åtföljer begäran eller ansökningsformuläret ska inte översättas till det språk som fastställs i enlighet med punkt [1](#) såvida inte en översättning är nödvändig för att det begärda biståndet ska kunna tillhandahållas.

Artikel 32

Formulär

De behöriga myndigheterna och centralmyndigheterna kan använda formulären i bilagorna V och X till denna förordning för att skicka och bekräfta mottagandet av en begäran enligt detta kapitel.

Artikel 33

Rättshjälp

Om sökanden i ursprungsmedlemsstaten helt eller delvis hade rättshjälp eller var befriad från kostnader och avgifter, ska denne vara berättigad till så förmånlig rättshjälp eller så stor kostnads- och avgiftsbefrielse som lagen i den anmodade medlemsstaten medger

- a) i alla förfaranden för erkännande eller verkställighet av en åtgärd,
- b) vid delgivning av en rättegångshandling eller annan handling i en annan medlemsstat,
- c) vid förfaranden som inrättats i enlighet med detta kapitel.

Kapitel VII

EUROPEISKT FÖRETRÄDARINTYG

Artikel 34

Inrättande av ett europeiskt företrädarintyg

1. Genom denna förordning inrättas ett europeiskt företrädarintyg (*företrädarintyget*) som ska utfärdas för användning i en annan medlemsstat och ha de verkningar som förtecknas i artikel [40](#).
2. Det ska inte vara obligatoriskt att använda företrädarintyget.
3. Företrädarintyget ska inte ersätta nationella handlingar som används för liknande ändamål i medlemsstaterna. När det har utfärdats för användning i en annan medlemsstat ska företrädarintyget emellertid ha de verkningar som förtecknas i artikel [40](#) även i den medlemsstat vars behöriga myndigheter utfärdade det i enlighet med detta kapitel.

Artikel 35

Företrädarintygets syfte

1. Företrädarintyget ska utfärdas för användning av företrädare som i en annan medlemsstat behöver åberopa sina befogenheter att företräda vuxna som på grund av nedsatt eller bristande personlig förmåga inte kan försvara sina intressen.
2. Företrädarintyget får användas för att visa att företrädaren, på grundval av en åtgärd eller en bekräftad företrädarbefogenhet, har rätt att företräda den vuxne särskilt i en eller flera av följande frågor:

- a) Kontroll, förvaltning och avyttring av den vuxnes fasta egendom eller andra tillgångar.
- b) Förvärv av fast egendom eller andra tillgångar i den vuxnes namn eller på den vuxnes vägnar.
- c) Genomförande av ett avtal som ingåtts av den vuxne.
- d) Bedrivande av handel eller näringsverksamhet på den vuxnes vägnar.
- e) Fullgörande av den vuxnes ansvar och rättsliga skyldigheter.
- f) Genomförande av rättsliga förfaranden i den vuxnes namn eller på den vuxnes vägnar.
- g) Medicinska beslut, inbegripet att ge och vägra samtycke till en medicinsk behandling.
- h) Beslut om den vuxnes personliga välfärd och bostadsort.

Artikel 36

Behörighet att utfärda företrädarintyget

1. Företrädarintyget ska utfärdas i den medlemsstat där en åtgärd har vidtagits eller där företrädarbefogenheter har bekräftats avseende en vuxen.
2. Den utfärdande myndigheten i den medlemsstat som avses i punkt 1 ska vara
 - a) den behöriga myndighet som har vidtagit en åtgärd eller bekräftat företrädarbefogenheterna avseende den vuxne,
 - b) en annan behörig myndighet som utsetts av medlemsstaten och som har tillgång till information om den vidtagna åtgärden eller de bekräftade företrädarbefogenheterna.

Artikel 37

Ansökan om ett företrädarintyg

1. Företrädarintyget ska utfärdas efter ansökan av en företrädare som genom en åtgärd som har vidtagits eller företrädarbefogenheter som har bekräftats i en medlemsstat har bemyndigats att företräda den vuxne (*sökanden*).
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att den eventuella avgiften för erhållande av företrädarintyget inte överstiger kostnaderna för att upprätta företrädarintyget.

Artikel 38

Utfärdande av företrädarintyget

1. När den utfärdande myndigheten tar emot en ansökan om ett företrädarintyg ska den kontrollera att
 - a) sökanden har rätt att begära företrädarintyget i enlighet med de befogenheter som denne tilldelats i den åtgärd som vidtagits eller de företrädarbefogenheter som bekräftats i den utfärdande myndighetens medlemsstat (*den ursprungliga åtgärden* eller *de ursprungliga bekräftade företrädarbefogenheterna*),

- b) de omständigheter som ska intygas stämmer överens med den ursprungliga åtgärden eller de ursprungliga bekräftade företrädarbefogenheterna,
 - c) den ursprungliga åtgärden eller de ursprungliga bekräftade företrädarbefogenheterna fortfarande gäller och inte har ersatts av en senare åtgärd eller senare bekräftade företrädarbefogenheter.
2. Den utfärdande myndigheten ska kontrollera alla omständigheter som anges i punkt [1](#), särskilt genom att använda sig av den information och de handlingar som den har tillgång till. Den får också göra ytterligare efterforskningar som är nödvändiga för att kontrollera dessa omständigheter. I detta avseende får den från sökanden eller de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat eller från båda begära den information eller de handlingar som den anser vara nödvändiga för att kontrollera de omständigheter som ska intygas.
 3. För kontrollen av de omständigheter som anges i punkt [1](#) ska den utfärdande myndigheten, när så är möjligt, även söka i det sammankopplingssystem som inrättas genom kapitel [VIII](#).
 4. Sökanden ska på begäran förse den utfärdande myndigheten med de handlingar eller den information som avses i punkt [1](#). Likaledes ska behöriga myndigheter i andra medlemsstater på begäran förse den utfärdande myndigheten med de handlingar eller den information de har, om dessa behöriga myndigheter enligt nationell lag skulle ha rätt att förse en annan nationell myndighet med sådan information.
 5. Den utfärdande myndigheten ska utfärda företrädarintyget utan dröjsmål så snart alla omständigheter som anges i punkt [1](#) har bekräftats föreligga. Den ska utfärda företrädarintyget även om den vuxne har bytt hemvist till en annan medlemsstat eller till ett tredjeland. Den ska inte utfärda företrädarintyget om den ursprungliga åtgärden eller de ursprungliga bekräftade företrädarbefogenheterna eller de omständigheter som ska intygas har bestritts, såvida de inte är provisoriskt tillämpliga.
 6. Företrädarintyget ska utfärdas med användning av formuläret i **bilaga III**.
 7. Företrädarintyget ska fyllas i och utfärdas på språket i den utfärdande myndighetens medlemsstat. Företrädarintyget får på begäran av sökanden även utfärdas på ett annat av unionens officiella språk. Detta medför inte någon skyldighet för den utfärdande myndighet som utfärdar företrädarintyget att tillhandahålla en översättning eller translitterering av det översättningsbara innehållet i fritextfälten.
 8. Den utfärdande myndigheten ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att informera den vuxne och alla personer med ett berättigat intresse om att företrädarintyget har utfärdats.
 9. Företrädarintyget ska vara giltigt i ett års tid. I motiverade fall får den utfärdande myndigheten besluta att giltighetstiden ska vara längre eller kortare, särskilt när den ursprungliga åtgärden har en längre eller kortare varaktighet än ett år.

Artikel 39

Företrädarintygets innehåll

1. Företrädarintyget ska ange vilka befogenheter den vuxnes företrädare har eller omvänt, beroende på vad som är lämpligt, vilka befogenheter företrädaren inte har. I

tillämpliga fall ska företrädarintyget också ange eventuella begränsningar av befogenheterna eller villkor som är knutna till dem.

Artikel 40

Företrädarintygets verkningar

1. Företrädarintyget ska ha verkningar i alla medlemsstater utan att det krävs något särskilt förfarande.
2. Det ska antas att företrädarintyget på ett korrekt sätt visar omständigheter som har fastställts enligt den lag som är tillämplig på den ursprungliga åtgärden eller de ursprungliga bekräftade företrädarbefogenheterna eller enligt varje annan lag som är tillämplig på vissa delar av dem. Den person som i företrädarintyget anges som företrädare för en vuxen ska antas ha de befogenheter som nämns i företrädarintyget utan några andra villkor för eller inskränkningar i dessa befogenheter än de som anges i företrädarintyget. Detta antagande ska dock inte omfatta omständigheter som inte regleras av denna förordning.
3. Varje person som utifrån den information som intygas i ett giltigt företrädarintyg har kontakter med någon som i företrädarintyget anges som den vuxnes företrädare i ett visst ärende, ska anses ha haft kontakt med någon med rätt att företräda den vuxne i ärendet, såvida inte personen vet att innehållet i företrädarintyget är felaktigt eller ogiltigt eller på grund av grov vårdslöshet är omedveten om felaktigheterna eller ogiltigheten.

Artikel 41

Bestyrkta kopior av företrädarintyget

1. Den utfärdande myndigheten ska behålla originalet av företrädarintyget och utfärda en eller flera bestyrkta kopior till sökanden.
2. Den utfärdande myndigheten ska, för de ändamål som anges i artiklarna [42.3](#) och [44.2](#), upprätta en förteckning över bestyrkta kopior som har utfärdats i enlighet med punkt 1 i denna artikel.
3. Den bestyrkta kopians sista giltighetsdag ska motsvara företrädarintygets sista giltighetsdag i enlighet med artikel [38.9](#) och ska anges med förfallodatum på den bestyrkta kopian. När denna period har löpt ut ska varje person som innehar en bestyrkt kopia, för att kunna använda företrädarintyget för de ändamål som anges i artikel [35](#), begära att den utfärdande myndigheten utfärdar ett nytt företrädarintyg.

Artikel 42

Rättelse, ändring eller återkallelse av företrädarintyget

1. Den utfärdande myndigheten ska på begäran av varje person med ett berättigat intresse eller på eget initiativ rätta skrivfel i företrädarintyget.
2. Den utfärdande myndigheten ska, på begäran av varje person med ett berättigat intresse eller, där denna möjlighet föreskrivs enligt nationell lag, på eget initiativ, ändra eller återkalla företrädarintyget om det har fastställts att företrädarintyget är felaktigt eller ogiltigt eller att enskilda uppgifter i det är felaktiga eller ogiltiga.

3. Den utfärdande myndigheten ska utan dröjsmål informera alla personer till vilka bestyrkta kopior av företrädarintyget har utfärdats i enlighet med artikel [41.1](#) om varje rättelse, ändring eller återkallelse av företrädarintyget.

Artikel 43

Prövningsförfaranden

1. Beslut som fattas av den utfärdande myndigheten i enlighet med artikel [38](#) om utfärdande av ett företrädarintyg eller om vägran att utfärda ett företrädarintyg kan bestridas av varje person med ett berättigat intresse.

Beslut som fattas av den utfärdande myndigheten i enlighet med artiklarna [42](#) och [44.1 a](#) kan bestridas av varje person med ett berättigat intresse.

Bestridandet ska lämnas in till en rättslig myndighet i den utfärdande myndighetens medlemsstat, i enlighet med den medlemsstatens lag.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om vilka rättsliga myndigheter som är behöriga att handlägga prövningsförfaranden i enlighet med punkt [1](#).
3. Om ett företrädarintyg i samband med bestridande enligt punkt 1 skulle visa sig vara felaktigt eller ogiltigt, ska den behöriga rättsliga myndigheten rätta, ändra eller återkalla företrädarintyget eller säkerställa att den utfärdande myndigheten rättar, ändrar eller återkallar företrädarintyget.

Om vägran att utfärda ett företrädarintyg i samband med bestridande enligt punkt 1 skulle visa sig vara omotiverad, ska den behöriga rättsliga myndigheten utfärda företrädarintyget eller säkerställa att den utfärdande myndigheten gör en ny bedömning av ärendet och fattar ett nytt beslut.

Artikel 44

Hävning av företrädarintygets verkningar

1. Företrädarintygets verkningar får hävas av en av följande behöriga myndigheter:
 - a) Den utfärdande myndigheten, på begäran av varje person med ett berättigat intresse, i avvaktan på en ändring eller återkallelse av företrädarintyget i enlighet med artikel [42](#).
 - b) Den rättsliga myndighet som avses i artikel [43](#), på begäran av varje person som har rätt att bestrida ett beslut som fattats av den utfärdande myndigheten, i avvaktan på ett sådant bestridande.
2. Den utfärdande myndigheten eller i förekommande fall den rättsliga myndigheten ska utan dröjsmål informera alla personer till vilka bestyrkta kopior av företrädarintyget har utfärdats i enlighet med artikel [41.1](#) om eventuell hävning av företrädarintygets verkningar.

Under den tid som företrädarintygets verkningar är hävda får inga ytterligare bestyrkta kopior av företrädarintyget utfärdas.

Kapitel VIII

UPPRÄTTANDE OCH SAMMANKOPPLING AV SKYDDSREGISTER

Artikel 45

Upprättande av skyddsregister

1. Senast [två år efter den dag då förordningen börjar tillämpas] ska medlemsstaterna på sitt territorium upprätta och underhålla ett eller flera register i vilka information registreras om skyddsåtgärder och, när en behörig myndighets bekräftelse av företrädarbefogenheter föreskrivs i deras nationella lag, om dessa företrädarbefogenheter (*skyddsregister*).
2. Den information som registreras i de register som avses i punkt [1](#) ska omfatta följande (*obligatorisk information*):
 - a) Uppgift om att en åtgärd har vidtagits eller, i tillämpliga fall, att företrädarbefogenheter har beviljats eller bekräftats.
 - b) Datum för den första åtgärden samt datum för de efterföljande åtgärder som vidtagits eller, i tillämpliga fall, datum då företrädarbefogenheterna beviljades av en vuxen eller bekräftades av en behörig myndighet.
 - c) När en åtgärd eller ett beslut om företrädarbefogenheter tillämpas provisoriskt, datum då tidsfristen för att bestrida åtgärden eller beslutet om företrädarbefogenheter löper ut.
 - d) Eventuellt datum då åtgärderna eller företrädarbefogenheterna upphör att gälla eller ska omprövas.
 - e) Den behöriga myndighet som har vidtagit, ändrat eller upphävt åtgärden eller registrerat, bekräftat, ändrat eller upphävt företrädarbefogenheterna.
 - f) Den vuxnes namn, födelseort och födelsedatum samt, i tillämpliga fall, dennes nationella identifieringsnummer.
3. Den information som avses i punkt [1](#) ska publiceras i skyddsregistren så snart som möjligt efter det att följande villkor är uppfyllda:
 - a) Myndigheterna i medlemsstaten har
 - i) vidtagit, ändrat eller upphävt en åtgärd, eller
 - ii) bekräftat, ändrat eller upphävt företrädarbefogenheter som beviljats av en vuxen.
 - b) Tidsfristen för att överklaga åtgärden eller beslutet om företrädarbefogenheter har löpt ut, såvida inte åtgärden eller företrädarbefogenheterna tillämpas provisoriskt.
4. Punkt [1](#) ska inte hindra medlemsstaterna från att införa ytterligare handlingar eller kompletterande information i sina skyddsregister, t.ex. rörande företrädarens namn eller företrädandets typ och omfattning.

Artikel 46

Interoperabilitet för register över andra företrädarbefogenheter

Senast [två år efter den dag då förordningen börjar tillämpas] ska medlemsstater där nationell lag föreskriver elektroniska register med information om andra företrädarbefogenheter som registrerats av en behörig myndighet, och där nationell lag inte föreskriver bekräftelse av sådana företrädarbefogenheter, säkerställa att den obligatoriska information som avses i artikel [45.2](#) registreras i dessa register.

Artikel 47

Sammankoppling av register

1. Kommissionen ska genom genomförandeakter inrätta ett decentraliserat sammankopplingssystem (*sammankopplingssystem*) som består av
 - a) medlemsstaternas skyddsregister över åtgärder som avses i artikel [45](#) och, i tillämpliga fall, medlemsstaternas skyddsregister över bekräftade företrädarbefogenheter som avses i artikel [45](#) och medlemsstaternas register över andra företrädarbefogenheter som avses i artikel [46](#),
 - b) en central elektronisk åtkomstpunkt till informationen i systemet.
2. Sammankopplingssystemet ska tillhandahålla en söktjänst på unionens alla officiella språk för att tillgängliggöra följande:
 - a) Den obligatoriska information som anges i artikel [45.2](#).
 - b) Eventuella andra handlingar eller uppgifter som ingår i skyddsregistren eller de andra registren över företrädarbefogenheter och som medlemsstaterna väljer att göra tillgängliga via sammankopplingssystemet.

Artikel 48

Villkor för tillgång till information genom sammankopplingssystemet

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att den information som avses i artikel [47.2](#) är tillgänglig utan kostnad via sammankopplingssystemet.
2. Den information som är tillgänglig via sammankopplingssystemet ska endast vara tillgänglig för de behöriga myndigheter eller centralmyndigheter i en medlemsstat som
 - a) har åtkomst till den obligatoriska informationen enligt sin nationella lagstiftning,
 - b) har ett berättigat intresse av att få åtkomst till denna information.
3. För tillämpningen av punkt [2 a](#) ska medlemsstaterna tillhandahålla medel för att ge dessa behöriga myndigheter eller centralmyndigheter åtkomsträtt till sammankopplingssystemet.
4. På begäran av dessa behöriga myndigheter eller centralmyndigheter ska sammankopplingssystemet automatiskt göra den information som avses i artikel [47.2](#) tillgänglig för dem.

Kapitel IX

DIGITAL KOMMUNIKATION

Artikel 49

Medel för kommunikation mellan behöriga myndigheter eller centralmyndigheter

1. Skriftlig kommunikation mellan behöriga myndigheter eller centralmyndigheter, inbegripet utbyte av formulären i **bilagorna I–X**, ska ske via ett säkert och tillförlitligt decentraliserat it-system.
2. Det kan vara olämpligt att använda det decentraliserade it-systemet för direkt kommunikation mellan myndigheter enligt artikel [27.1](#) och i stället får andra kommunikationsmedel användas.
3. Om elektronisk kommunikation enligt punkt [1](#) inte är möjlig på grund av en störning i det decentraliserade it-systemet, det översända materialets beskaffenhet eller exceptionella omständigheter, ska översändandet ske på det snabbaste och lämpligaste alternativa sättet, med beaktande av behovet av att säkerställa ett säkert och tillförlitligt informationsutbyte.

Artikel 50

Kommunikation via den europeiska elektroniska åtkomstpunkten

1. Den europeiska elektroniska åtkomstpunkt som inrättas på den europeiska e-juridikportalen i enlighet med artikel 4 i förordning (EU) [*digitaliseringsförordningen*] får användas för elektronisk kommunikation mellan fysiska och juridiska personer och medlemsstaternas behöriga myndigheter och utfärdande myndigheter i samband med följande:
 - a) Förfaranden för beslut om erkännande eller icke-erkännande av en åtgärd som vidtagits i en medlemsstat i enlighet med artikel [10](#).
 - b) En ansökan om utfärdande av intyg i enlighet med artiklarna [15](#) och [17](#).
 - c) En ansökan om utfärdande, rättelse, ändring, återkallelse eller hävning av eller prövningsförfaranden för det europeiska företrädarintyget i enlighet med kapitel [VII](#).
2. Artiklarna 4.3, 5.2, 5.3 och 6 i förordning (EU) [...] [*digitaliseringsförordningen*] ska tillämpas på elektronisk kommunikation i enlighet med punkt [1](#).

Artikel 51

Elektroniska underskrifter och elektroniska stämplat

1. Den allmänna ram för användning av betrodda tjänster vilken fastställs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014²⁶ ska tillämpas på elektronisk kommunikation enligt denna förordning.
2. Om en handling som överförs som ett led i elektronisk kommunikation enligt artikel [49.1](#) kräver eller innehåller en stämpel eller handskriven underskrift, får

²⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 av den 23 juli 2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden och om upphävande av direktiv 1999/93/EG (EUT L 257, 28.8.2014, s. 73).

kvalificerade elektroniska stämplatlar eller kvalificerade elektroniska underskrifter enligt definitionerna i förordning (EU) nr 910/2014 användas i stället.

3. Om en handling som överförs som ett led i elektronisk kommunikation enligt artikel [50](#) kräver eller innehåller en stämpel eller handskriven underskrift, får avancerade elektroniska stämplatlar, avancerade elektroniska underskrifter, kvalificerade elektroniska stämplatlar eller kvalificerade elektroniska underskrifter enligt definitionerna i förordning (EU) nr 910/2014 användas i stället.

Artikel 52

Elektroniska handlingars rättsverkan

Handlingar som överförs som ett led i elektronisk kommunikation ska inte nekas rättsverkan eller betraktas som otillåtlige i gränsöverskridande rättsliga förfaranden enligt denna förordning enbart på grund av att de är i elektronisk form.

Kapitel X DATASKYDD

Artikel 53

Allmänna bestämmelser om dataskydd

1. Personuppgifter som krävs för tillämpningen av denna förordning ska behandlas av medlemsstaternas behöriga myndigheter och centralmyndigheter för att rationalisera gränsöverskridande förfaranden och samarbete mellan medlemsstaterna i frågor som omfattas av denna förordning och därmed stärka skyddet för vuxna i internationella situationer. I synnerhet ska personuppgifter behandlas enligt denna förordning för följande ändamål:
 - a) Fastställande av de medlemsstater vars myndigheter har behörighet enligt kapitel [II](#).
 - b) Fastställande av tillämplig lag för åtgärder och företrädarbefogenheter enligt kapitel [III](#).
 - c) Underlättande av gränsöverskridande förfaranden för erkännande och verkställighet av åtgärder enligt kapitel [IV](#), inbegripet erhållande av ett beslut om erkännande eller icke-erkännande av en åtgärd enligt artikel [10](#) och uppvisande av handlingar för åberopande eller verkställighet av åtgärden i enlighet med artikel [14](#).
 - d) Underlättande av godkännandet av officiella handlingar i alla medlemsstater enligt kapitel [V](#).
 - e) Samarbetet mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter och centralmyndigheter enligt kapitel [VI](#) och den digitala kommunikationen dem emellan i enlighet med artikel [49](#).
 - f) Elektronisk kommunikation med medlemsstaternas behöriga myndigheter som fysiska och juridiska personer kan använda i samband med specifika förfaranden och ansökningar enligt denna förordning.
 - g) Utfärdande av intyg i enlighet med artiklarna [15](#) och [17](#), av formulär för förenkling av gränsöverskridande samarbete enligt bilagorna och av ett europeiskt företrädarintyg i enlighet med kapitel [VII](#).

2. Inom ramen för denna förordning behandlas personuppgifter som ingår i de handlingar som medlemsstaternas behöriga myndigheter och centralmyndigheter hanterar för de ändamål som anges i punkt [1](#). Behandling av personuppgifter enligt denna förordning ska begränsas till vad som är nödvändigt för de ändamål som anges i punkt [1](#), utan att det påverkar ytterligare behandling för arkivändamål av allmänt intresse i enlighet med artiklarna 5.1 b och 89 i förordning (EU) 2016/679.
3. Vid tillämpningen av denna förordning ska behöriga myndigheter och centralmyndigheter som av medlemsstaterna bemyndigats att tillämpa denna förordning betraktas som personuppgiftsansvariga i den mening som avses i artikel 4.7 i förordning (EU) 2016/679. Personuppgiftsansvariga ska säkerställa säkerhet, integritet, äkthet och konfidentialitet för de uppgifter som behandlas för de ändamål som anges i punkt [1](#).
4. Utan hinder av punkt [3](#) ska kommissionen betraktas som personuppgiftsansvarig i den mening som avses i artikel 3.8 i förordning (EU) 2018/1725 med avseende på behandling av personuppgifter genom den europeiska elektroniska åtkomstpunkten i enlighet med artikel [50](#). Denna behandling ska ske för att tillhandahålla medel för elektronisk kommunikation med medlemsstaternas behöriga myndigheter som fysiska och juridiska personer får använda i samband med specifika förfaranden och ansökningar enligt denna förordning. Kommissionen ska vidta de tekniska åtgärder som krävs för att säkerställa säkerheten för personuppgifter som överförs, i synnerhet konfidentialitet och integritet vid all överföring.

Artikel 54

Uppgifter som inhämtats via sammankopplingssystemet

1. Utan hinder av artikel [53](#) ska behandling av personuppgifter enligt kapitel [VIII](#) om upprättande av skyddsregister och sammankoppling av register regleras av punkterna 2–5 i den här artikeln.
2. Behandling av personuppgifter enligt kapitel [VIII](#) ska begränsas till vad som är nödvändigt för att underlätta gränsöverskridande tillhandahållande av information om en åtgärd eller företrädarbefogenheter avseende en viss vuxen. Utan att det påverkar artikel [47.2 b](#) ska behandlingen begränsas till de personuppgifter som ingår i den obligatoriska information som anges i artikel [45.2](#).
3. Personuppgifter ska lagras i medlemsstaternas skyddsregister som avses i artikel [45.1](#) eller i register över andra företrädarbefogenheter som avses i artikel [46](#). Lagringstiden för uppgifter i sammankopplingssystemet ska begränsas till vad som är nödvändigt för att koppla samman dessa register och göra det möjligt att hämta och få tillgång till uppgifterna från dem.
4. Medlemsstaterna ska vara ansvariga, i enlighet med artikel 4.7 i förordning (EU) 2016/679, för insamling och lagring av uppgifter i de register som avses i artiklarna [45](#) och [46](#) och för beslut som fattas för att göra dessa uppgifter tillgängliga i det sammankopplingssystem som avses i artikel [47](#).
5. När det gäller det sammankopplingssystem som avses i artikel [47](#) ska kommissionen betraktas som personuppgiftsansvarig i den mening som avses i artikel 3.8 i förordning (EU) 2018/1725. Den ska anta de tekniska lösningar som krävs för att den ska kunna fullgöra sina skyldigheter inom ramen för denna funktion. Kommissionen ska i synnerhet vidta de tekniska åtgärder som krävs för att säkerställa säkerheten för

personuppgifter under överföring, särskilt vad gäller deras konfidentialitet och integritet.

Kapitel XI

DELEGERADE AKTER

Artikel 55

Delegering av befogenhet

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel [56](#) med avseende på ändring av **bilagorna I–X** i syfte att uppdatera eller göra tekniska ändringar av de bilagorna.

Artikel 56

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel [55](#) ges till kommissionen tills vidare från och med [*den dag då denna förordning träder i kraft*].
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel [55](#) får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Innan kommissionen antar en delegerad akt ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.
5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
6. En delegerad akt som antas enligt artikel [55](#) ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Kapitel XII

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 57

Legalisering eller annat liknande förfarande

Ingen legalisering och inget annat liknande förfarande får krävas inom ramen för denna förordning.

Artikel 58

Förhållande till andra instrument

1. Denna förordning ska inte påverka tillämpningen av internationella konventioner i vilka en eller flera medlemsstater är part när denna förordning antas och vilka gäller frågor som omfattas av denna förordning.
2. Utan hinder av punkt 1 ska denna förordning ha företräde mellan medlemsstaterna framför konventioner som har ingåtts uteslutande mellan två eller flera av dem, i den mån som konventionerna gäller frågor som regleras genom denna förordning.

Artikel 59

Förhållande till 2000 års Haagkonvention

1. I förhållande till 2000 års Haagkonvention ska denna förordning tillämpas
 - a) med förbehåll för punkt [2](#) när den berörde vuxne har hemvist inom en medlemsstats territorium,
 - b) även när den berörde vuxne har hemvist inom territoriet för en stat som är part i den konventionen och där denna förordning inte är tillämplig, när det gäller erkännande och verkställighet av en åtgärd som vidtagits eller godkännande av en officiell handling som upprättats av en behörig myndighet i en medlemsstat på en annan medlemsstats territorium.
2. Utan hinder av punkt 1 gäller följande:
 - a) Artikel 7 i 2000 års Haagkonvention ska tillämpas på en vuxen som är medborgare i en part i den konventionen där denna förordning inte är tillämplig.
 - b) Artikel 8 i 2000 års Haagkonvention ska tillämpas på överföring av behörighet mellan en myndighet i en medlemsstat och en myndighet i en part i den konventionen där denna förordning inte är tillämplig.
 - c) Kapitel V i 2000 års Haagkonvention ska tillämpas på samarbete mellan behöriga myndigheter och centralmyndigheter i en medlemsstat och en part i den konventionen där denna förordning inte är tillämplig.

Artikel 60

Genomförandeakter som ska antas av kommissionen

1. Kommissionen ska anta genomförandeakter om inrättande av det decentraliserade system för sammankoppling av register som avses i artikel [47](#) (*sammankopplingssystem*), i vilka följande fastställs:
 - a) Tekniska specifikationer som definierar metoderna för kommunikation och informationsutbyte på elektronisk väg utifrån den fastställda gränssnittsspecifikationen för sammankopplingssystemet.
 - b) Tekniska åtgärder som säkerställer minimistandarder för it-säkerhet vad gäller kommunikation och överföring av information inom sammankopplingssystemet.

- c) Minimikriterier för den söktjänst som tillhandahålls genom sammankopplingssystemet på grundval av den information som anges i artikel [45](#).
 - d) Minimikriterier för visningen av sökresultat i sammankopplingssystemet på grundval av den information som anges i artikel [45](#).
 - e) Former och tekniska villkor för tillgång till de tjänster som tillhandahålls genom sammankopplingssystemet.
 - f) En teknisk semantisk ordlista som innehåller en grundläggande förklaring av medlemsstaternas skyddsåtgärder eller företrädarbefogenheter.
 - g) Specifiering av de kategorier av uppgifter som är tillgängliga, även enligt artikel [47.2 b](#).
 - h) Dataskyddsåtgärder.
2. Kommissionen ska anta genomförandeakter om inrättande av det decentraliserade it-system som avses i kapitel [IX](#), i vilka följande fastställs:
- a) Tekniska specifikationer som fastställer de elektroniska kommunikationsmetoderna för det decentraliserade it-systemet.
 - b) Tekniska specifikationer för kommunikationsprotokoll.
 - c) Mål för informationssäkerhet och relevanta tekniska åtgärder som säkerställer minimistandarderna för informationssäkerhet och en hög cybersäkerhet vad gäller behandlingen och kommunikationen av information inom det decentraliserade it-systemet.
 - d) Minimimål för tillgänglighet och eventuella därtill relaterade tekniska krav för de tjänster som tillhandahålls genom det decentraliserade it-systemet.
 - e) Dataskyddsåtgärder.
3. De genomförandeakter som avses i denna artikel ska antas i enlighet med det förfarande som avses i artikel [64](#).
4. Genomförandeakterna om inrättande av sammankopplingssystemet i enlighet med punkt 1 ska antas senast den [3 år efter ikraftträdandet].
5. Genomförandeakterna om inrättande av det decentraliserade it-systemet i enlighet med punkt 2 ska antas senast den [2 år efter ikraftträdandet].

Artikel 61

Referensprogramvara

1. I syfte att inrätta det decentraliserade it-system som avses i artikel [50](#) ska kommissionen ansvara för att skapa, underhålla och utveckla referensprogramvara som medlemsstaterna kan välja att använda som sitt backend-system i stället för ett nationellt it-system för kommunikation mellan behöriga myndigheter och centralmyndigheter enligt artikel [49](#) och mellan fysiska och juridiska personer och behöriga myndigheter och utfärdande myndigheter enligt artikel [50](#).
2. Skapandet, underhållet och utvecklingen av referensprogramvaran ska finansieras genom unionens allmänna budget.

3. Kommissionen ska tillhandahålla, underhålla och stödja referensprogramvaran utan kostnad.

Artikel 62

Kostnader för upprättande av skyddsregister och sammankoppling av medlemsstaternas register

1. Upprättandet, underhållet och utvecklingen av det sammankopplingssystem som inrättas genom kapitel [VIII](#) ska finansieras genom unionens allmänna budget.
2. Varje medlemsstat ska bära kostnaderna för att upprätta och anpassa sina register enligt artiklarna [45](#) och [46](#) för att göra dem interoperabla med det decentraliserade systemet för sammankoppling av register samt kostnaderna för att administrera, driva och underhålla dessa register. Detta ska inte påverka möjligheten att ansöka om bidrag för att stödja sådan verksamhet inom ramen för unionens finansieringsprogram.

Artikel 63

Kostnaderna för det decentraliserade it-systemet, den europeiska elektroniska åtkomstpunkten och de nationella it-portalerna

1. När det gäller det decentraliserade it-system som inrättats i enlighet med kapitel [IX](#) ska varje medlemsstat bära kostnaderna för installationen, driften och underhållet av det decentraliserade it-systemets åtkomstpunkter som är belägna på deras territorium.
2. Varje medlemsstat ska bära kostnaderna för att inrätta och anpassa sina nationella it-system för att göra dem interoperabla med åtkomstpunkterna, och ska bära kostnaderna för att administrera, driva och underhålla dessa system.
3. Ingenting ska hindra medlemsstaterna från att ansöka om bidrag till stöd för den verksamhet som avses i punkterna 1 och 2 inom ramen för unionens relevanta finansieringsprogram.
4. Kommissionen ska bära alla kostnader som är förknippade med den europeiska elektroniska åtkomstpunkten.

Artikel 64

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011²⁷.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 65

Övergångsbestämmelser

²⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

1. Denna förordning ska endast tillämpas på åtgärder som vidtas, officiella handlingar som upprättas eller registreras och företrädarbefogenheter som bekräftas efter den [tillämpningsdatum].
2. Utan hinder av punkt [1](#) ska denna förordning tillämpas från och med den [tillämpningsdatum] på företrädarbefogenheter som tidigare beviljats av en vuxen på villkor som motsvarar dem som anges i artikel 15 i 2000 års Haagkonvention.
3. Kapitel [VI](#) om samarbete mellan centralmyndigheter ska tillämpas på begäranden och ansökningar som mottas av centralmyndigheterna från och med den [tillämpningsdatum].
4. Kapitel [VII](#) om det europeiska företrädarintyget ska tillämpas på ansökningar om företrädarintyget som mottas av den utfärdande myndigheten från och med den [tillämpningsdatum].
5. Medlemsstaterna ska använda det decentraliserade it-system som avses i artikel 49.1 för förfaranden som inleds från och med den första dagen i månaden efter perioden på två år efter antagandet av den genomförandeakt som avses i artikel [60.5](#).
6. Kapitel [VIII](#) om upprättande och sammankoppling av skyddsregister och register över andra företrädarbefogenheter ska tillämpas på de åtgärder som vidtas och de företrädarbefogenheter som bekräftas eller registreras från och med den första dagen i månaden efter perioden på två år efter antagandet av den genomförandeakt som avses i artikel [60.4](#).

Artikel 66

Övervakning och utvärdering

1. Senast [10 år efter ikraftträdandet] ska kommissionen göra en utvärdering av denna förordning och för Europaparlamentet, rådet [och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén] lägga fram en rapport om utvärderingen av denna förordning med stöd av information som lämnats av medlemsstaterna och samlats in av kommissionen. Rapporten ska vid behov åtföljas av ett lagstiftningsförslag.
2. Från och med [3 år efter ikraftträdandet] ska medlemsstaterna inom ramen för det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område årligen lämna följande uppgifter till kommissionen:
 - a) Antalet inkommande meddelanden som mottagits av deras myndigheter enligt artikel 7 i 2000 års Haagkonvention och som skickats av myndigheter i en annan medlemsstat.
 - b) Antalet inkommande begäranden som mottagits av deras myndigheter enligt artikel 8 i 2000 års Haagkonvention och som skickats av myndigheter i en annan medlemsstat.
 - c) Antalet europeiska företrädarintyg som utfärdats av deras behöriga myndigheter och antalet begäranden om rättelse, ändring eller återkallelse av tidigare utfärdade europeiska företrädarintyg, samt, om möjligt, fördelningen mellan företrädarintyg som utfärdats på grundval av en ursprunglig åtgärd och företrädarintyg som utfärdats på grundval av ursprungliga bekräftade företrädarbefogenheter.

- d) Antalet inkommande begäranden som centralmyndigheterna tagit emot från centralmyndigheter i andra medlemsstater och om möjligt karaktären av dessa begäranden.
- e) Antalet inkommande begäranden som deras myndigheter eller centralmyndigheter tagit emot från myndigheter och behöriga myndigheter i andra medlemsstater och om möjligt karaktären av dessa begäranden.
- f) Den genomsnittliga handläggningstiden för de ärenden som behandlats av centralmyndigheterna enligt denna förordning, baserat på antalet avslutade ärenden under det aktuella året. Ärendets handläggningstid beräknas från den dag då det registrerades av centralmyndigheten till och med den dag då ärendet avslutas permanent.

Artikel 67

Information tillgänglig för allmänheten

1. Medlemsstaterna ska, i syfte att göra informationen tillgänglig för allmänheten inom ramen för det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område, tillhandahålla faktablad med en kort sammanfattning av sin nationella lagstiftning, inbegripet, i förekommande fall, följande information:
 - a) En vägledande förteckning över åtgärder till skydd för vuxna.
 - b) En vägledande förteckning över företrädarbefogenheter till skydd för vuxna.
 - c) Förekomsten av och förfarandena för bekräftelse av företrädarbefogenheter.
 - d) De myndigheter som har behörighet i frågor som rör skydd av vuxna och deras roller och kontaktuppgifter när så är möjligt.
 - e) De nationella förfaranden som gäller för fastställande, registrering, bekräftelse, ändring och upphävande av åtgärder och/eller företrädarbefogenheter.
2. Medlemsstaterna ska fortlöpande uppdatera denna information.

Artikel 68

Tillgänglighet

Information, formulär och ansökningar som tillhandahålls allmänheten enligt denna förordning ska göras tillgängliga för allmänheten i enlighet med tillgänglighetskraven i direktiv (EU) 2019/882.

Artikel 69

Information som ska meddelas kommissionen

1. Medlemsstaterna ska till kommissionen lämna information om följande:
 - a) De myndigheter som är behöriga att fatta beslut om erkännande eller icke-erkännande av en åtgärd som vidtagits i en annan medlemsstat i enlighet med artikel [9.2](#).
 - b) De myndigheter som är behöriga att utfärda det intyg som avses i artikel [15](#).
 - c) Relevanta bestämmelser i deras nationella lagstiftning om bevisvärdet av officiella handlingar till skydd för vuxna.

- d) Villkoren för fastställande av en officiell handlings äkthet enligt nationell lag, i den mening som avses i artikel [16.2](#).
 - e) De myndigheter som är behöriga att utfärda det intyg som avses i artikel [17](#).
 - f) Namn på, adress till och sätt att komma i kontakt med de centralmyndigheter som har utsetts i enlighet med artikel [18](#).
 - g) I tillämpliga fall, namn på, adress till och kontaktuppgifter för de myndigheter och andra organ som är behöriga att inleda medling eller andra typer av alternativ tvistlösning i den mening som avses i artikel [28](#).
 - h) Språk som godtas för översättningar i enlighet med artikel [31](#).
 - i) De myndigheter som är behöriga att utfärda det europeiska företrädarintyget i enlighet med artikel [36.2](#).
 - j) De myndigheter som är behöriga att handlägga prövningsförfaranden i enlighet med artikel [43](#).
 - k) Eventuella avgifter som medlemsstaterna tar ut för utfärdandet av det europeiska företrädarintyget i enlighet med artikel [37.2](#).
 - l) De rättsliga myndigheter som är behöriga att handlägga prövningsförfaranden i enlighet med artikel [43](#) och begäranden om hävning av företrädarintygets verkningar i enlighet med artikel [44](#).
 - m) De myndigheter som avses i artikel [48.2 a](#) och som har tillgång till information via systemet för sammankoppling av register.
2. Medlemsstaterna ska lämna den information som avses i punkt 1 a–l senast den första dagen i månaden efter en period på 15 månader efter det att tillämpningen inleds, och den information som avses i punkt 1 m senast den första dagen i månaden efter perioden på två år efter ikraftträdandet av den genomförandeakt som avses i artikel [60.4](#).
 3. Medlemsstaterna ska meddela kommissionen alla ändringar av den information som avses i punkt 1.
 4. Kommissionen ska offentliggöra den information som avses i punkt 1 på lämpligt sätt, inbegripet via den europeiska e-juridikportalen.

Artikel 70

Ikraftträdande och tillämpning

1. Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.
2. Den ska tillämpas från och med [den första dagen i den månad som följer på perioden på 18 månader från dagen för ikraftträdandet av denna förordning].
3. Artiklarna [49](#) och [50](#) ska tillämpas från och med den första dagen i månaden efter perioden på två år efter ikraftträdandet av den genomförandeakt som avses i artikel [60.2](#).
4. Artiklarna [45](#) och [46](#) ska tillämpas från och med den [två år efter tillämpningsdagen].
5. Artikel [47](#) ska tillämpas från och med den första dagen i månaden efter perioden på två år efter ikraftträdandet av den genomförandeakt som avses i artikel [60.1](#).

6. Artikel [38.3](#) ska tillämpas från och med den första dagen i månaden efter perioden på två år efter antagandet av den genomförandeakt som avses i artikel [60.4](#).

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande
[...]

På rådets vägnar
Ordförande
[...]